№№73–74
(2593–2594)

10 мая 2007 г.
Выдаецца з ліпеня 1995 г.
на беларускай і рускай мовах

Выдавец:
УП «Народная воля».
Кошт — свабодны.

На прастор, на шырокі разлог
Выхадзі, мой народ, грамадою...
Якуб КОЛАС

Да ўвагі!
Хто не зрабіў перадаплату і хоча набываць газету ў офісе рэдакцыі — чакаем!

Шаноўныя чытачы!

Па пытаннях распаўсюджвання газеты жыхары сталіцы могуць звяртацца па тэлефоне 206-63-93, усе астатнія — па тэлефоне 206-68-71.

КУЛУАРЫ

Нет валюты — покупайте «Лиду-1300»

Премьер-министр Беларуси Сергей Сидорский на заседании президиума Совета министров заявил, что закупка сельскохозяйственной техники за пределами страны должна осуществляться в единичных случаях.

"Импортную сельхозтехнику можно покупать только при урожайности 50 и более центнеров с гектара в течение нескольких лет... Есть валюта у предприятия и есть высокая урожайность — пусть покупают. Нет валюты, есть белорусские рубли — пусть отечественное покупают", — сказал Сидорский и призвал министра сельского хозяйства Леонида Русака "не агитировать с трибуны Совета министров за "Клаас" и "Джон Дир". *"Давайте "Клаас" и "Джон Дир" пригласим в Лиду. Нам нужно делать собственную технику"*, — заявил, по сообщению "Интерфакса", глава белорусского правительства.

Министр сельского хозяйства и продовольствия Беларуси Леонид Русак в свою очередь крайне негативно охарактеризовал некоторые устаревшие модификации белорусских комбайнов. *"Например, "Лида-1300" должен кануть в небытие"*, — считает министр.

ЗА РЕШЕТКОЙ

Юлия КОЗУЛИНА:
«У папы по-прежнему проблемы со здоровьем»

На прошлой неделе адвокат Дмитрий Горячко посетил в колонии "Витьба-3" Александра Козулина.

После того, как по собственному желанию уволился из Минской областной коллегии адвокатов Игорь Рынкевич, Дмитрий Горячко остается единственным человеком, кто регулярно может посещать Александра Козулина в колонии.

"Дмитрий Константинович говорит, что у папы по-прежнему проблемы со здоровьем, — рассказывает дочь осужденного экс-кандидата в президенты Юлия Козулина. — Он чувствует слабость, не может подтянуться на перекладине и даже сильно ударить по мячу. Говорит, что никогда не думал, что так тяжело будет выходить из голодовки. Медицинское обследование, на котором настаивал адвокат Игорь Рынкевич, так и не было проведено.

После посещения колонии немецким послом Мартином Хеккером и его беседы с папой со стороны администрации усилился контроль над папой, к нему стали придираться. Заключенные почти не общаются с папой, потому что боятся негативных последствий со стороны администрации колонии. Так что отец находится в своего рода полной изоляции. Недавно мы получили от папы письмо, в котором он благодарит нас за то, что мы присылаем ему много газет и пишем много писем. Это для него единственный источник информации и, если так можно сказать, источник общения".

По словам Юлии Козулиной, в скором времени состоится краткосрочное свидание Александра Козулина с семьей. "Очень хочется поскорее увидеть папочку, поговорить с ним, обнять его. После краткосрочного свидания определимся и с датой долгосрочного. Тогда свидание продлится трое суток", — замечает Юлия Козулина.

ТЕМ ВРЕМЕНЕМ

Верховный суд Беларуси истребовал дело Козулина

2 апреля адвокаты экс-кандидата в президенты Игорь Рынкевич и Дмитрий Горячко подали в Верховный суд надзорные жалобы, требуя дело в отношении осужденного Козулина прекратить за отсутствием в его действиях инкриминируемых ему преступлений, приговор суда и кассационное определение отменить, а экс-кандидата в президенты освободить. До 2 мая Верховный суд должен был эти жалобы рассмотреть.

— Нам стало известно, что еще 18 апреля Верховный суд истребовал материалы дела Козулина из Московского районного суда. Это, к слову, 6 томов, — говорит уже бывший защитник Козулина Игорь Рынкевич. — Так что теперь ответ на свои жалобы мы должны получить не позднее 18 мая.

В принципе, ничего сверхъестественного не произошло, Верховный суд воспользовался своими полномочиями. Председатель суда Валентин Сукало или его заместитель могут принести протест в порядке надзора, после которого возможен пересмотр дела надзорной инстанцией. Так что до 18 мая у Верховного суда как у последней инстанции, осуществляющей контроль за законностью принятия судебных решений, есть возможность исправить судебную ошибку и освободить Козулина.

— Возможен ли такой вариант: дело Козулина Верховный суд отправит на доследование?

— Не исключено. У Верховного суда есть все полномочия направить дело на новое рассмотрение или же вообще прекратить его, как мы требуем в своих жалобах. Напомню, что мы, адвокаты, а также наш подзащитный не приемлем никаких других решений, кроме как прекращение дела.

— На Ваш взгляд, можно ли ожидать либерального решения Верховного суда?

— Я не думаю, что стоит питать какие-то иллюзии, надежды. Всем понятно, за что сидит Козулин... Пресс-служба экс-кандидата в президенты, его юридическая служба в конце апреля объявили акцию "В поддержку Козулина". Они обратились с призывом ко всем гражданам Беларуси, кому небезразлична судьба Александра Владиславовича, слать письма в Верховный суд с требованием справедливого и объективного рассмотрения дела Козулина и освобождения его из тюрьмы. Писать в Верховный суд надо именно сейчас, до 18 мая, пока рассматриваются наши надзорные жалобы. Лично я приветствую такую инициативу и, пользуясь случаем, напоминаю адрес Верховного суда: 220030, Минск, ул. Ленина, 28.

Ольга ГРИНЕВИЦКАЯ.

ПАМЯЦЬ

«Гэты дзень мы набліжалі, як маглі...»

Беларусь, як і ўсё прагрэсіўнае чалавецтва, адзначыла 62-ю гадавіну Вялікай Перамогі над фашызмам.

На сёння ў Беларусі жывуць 24 Героі Савецкага Саюза і два кавалеры ордэна Славы трох ступеняў, паведаміла на прэс-канферэнцыі ў Мінску намеснік міністра працы і сацыяльнай абароны насельніцтва **Марыяна ШЧОТКІНА**. Паводле яе слоў, поўнымі кавалерамі ордэна Славы з'яўляюцца Леў Хадановіч, які жыве ў Пінску, і гамяльчанін Віктар Веташкін.

Прадстаўнік міністэрства паведаміла, што ў Беларусі жывуць прыкладна 65,5 тыс. ветэранаў Вялікай Айчыннай вайны (ВАВ). Сярод іх — каля 15 тыс. інвалідаў ВАВ I і II груп, удзельнікаў вайны — 49,1 тыс. Апрача таго, у краіне жывуць 1 тыс. 127 "сведак подзвігу Ленінграда" — асоб, узнагароджаных медалём "За абарону Ленінграда", і жыхароў блакаднага горада; 14,1 тыс. чалавек, узнагароджаных ордэнамі і медалямі за самаахвярную працу і бездакорную воінскую службу ў тыле ворага ў гады вайны; больш за 55 тыс. вязняў фашысцкіх канцэнтрацыйных лагераў; прыкладна 1,5 тыс. дзяцей-інвалідаў, якія атрымалі раненні і кантузіі ў гады вайны.

Таццяна ДАРАШЧОНАК.

ЧУЛІ?

У Афрыцы за вызваленне беларускі патрабуюць 1,2 мільёна долараў

Беларуску Ірыну Экпа-Ума скралі ў Нігерыі і праз расійскае пасольства запатрабавалі выкуп у 1,2 мільёна долараў.

Ірына, яшчэ калі была студэнткай Мінскага медыцынскага універсітэта, пазнаёмілася са студэнтам з Нігерыі, за якога пазней і выйшла замуж. Пераехалі ў Афрыку, дзе пасяліліся ў прыстойным раёне горада Лагас. У дзень, калі Ірыну скралі, беларуска па нейкіх справах адправілася ў гарадок Порд-Харкард, які славіцца сваім крымінагенным становішчам.

Выкрадальнікі некаторы час маўчалі, але затым перадалі свае патрабаванні праз расійскае пасольства ў Нігерыі — за жанчыну трэба заплаціць выкуп у памеры 1,2 мільёна долараў.

"Па інфармацыі, атрыманай ад прадстаўніка кампаніі "Compass Group", ад якой па кантракце ў карпарацыі "Whassan Eurest Nigeria Limited" працуе скрадзеная грамадзянка Беларусі Ірына Экпа-Ума, скрадальнікі беларускай грамадзянкі звязаліся таксама з уладамі Нігерыі і паведаміді пра тыя ж умовы вызвалення", — распавяла намеснік начальніка Упраўлення інфармацыі аддзела прэс-службы МЗС Беларусі **Марыя Ваньшына**.

Напярэдадні скрадання Ірына неаднаразова скардзілася на праблемы бяспекі. Як быццам адчувала...

Алесь СІВЫ.

«Инко-Фуд» вынуждено отправить в отпуск без содержания более 60% персонала из-за запрета на импорт мясного сырья в Беларусь

Как сообщает сайт interfax.by, ИП "Инко-Фуд" (резидент СЭЗ "Брест") вынуждено было отправить в бессрочный отпуск без содержания около 650 человек в связи с резким снижением объемов производства из-за запрета на ввоз мясного сырья в Беларусь, сообщил "Интерфаксу" первый заместитель директора **Михаил ТОРГОВЦЕВ**.

"С 7 мая большая часть работников предприятия — около 650 человек — ушли в отпуск без содержания из-за резкого снижения загрузки перерабатывающих мощностей", — сказал М.Торговцев.

Он пояснил, что предприятие вынуждено сократить объемы производства из-за действующего с 17 марта 2007 года запрета на импорт мясного сырья в Беларусь. При этом М.Торговцев подчеркнул, что запрет распространяется не только на польское сырье, но и на мясо из других стран, в том числе из России и Украины. По его сведениям, соответствующие письма направлены Минсельхозпродом и ветеринарной службой в пограничные органы в соответствии с протоколом поручений правительства. Между тем соответствующего официального решения правительства, закрепленного в виде постановления, не существует, добавил он.

По его словам, запасы ранее приобретенного импортного сырья на предприятии закончились и поэтому предприятие прекратило экспортные поставки в Россию и Украину.

М.Торговцев отметил, что "Инко-Фуд" может приобретать сырье и на внутреннем рынке. При этом стоимость предлагаемого белорусского мясного сырья на 25—30% выше импортного — российского, украинского или из Европы. В этой связи конечная продукция предприятия становится неконкурентоспособной по цене на российском и украинском рынках, куда традиционно поставлялось около 85% объема выпуска.

Каждому — по заслугам!

Как сообщает сайт МВД, А.Лукашенко вручил медаль "За отличие в охране общественного порядка" **Александру Козлову** — старшему следователю управления внутренних дел на транспорте, который два года распутывал дело банды Морозова, находясь в командировке в Гомеле.

Среди отличившихся также **Геннадий Гайдученок** и **Валерий Брага** — кинолог и водитель Департамента охраны из Осиповичей, которые спасли из горящего дома парализованную женщину.

АНОНС

Аптыміст

*Напэўна, каб хоць нейкім чынам дапамагчы гаспадарцы, краіна накіравала ў сельгаспрадпрыемства "Індустрыя", што ў вёсцы Блонь Пухавіцкага раёна, на пасаду слесара па рамонце электраабсталявання аўтатрактарнай тэхнікі кандыдата тэхнічных навук, спецыяліста па аўтаматызаваных сістэмах кіравання і па сумяшчальніцтве апазіцыйнага палітыка **Мікалая СТАТКЕВІЧА**, які адбывае там двухгадовае пакаранне на "хіміі".*

*Аб тым, што карэспандэнт "Народнай волі" ўбачыў і пачуў пры наведванні Мікалая Статкевіча, чытайце на **2-й** старонцы.*

ГУЧНАЯ СПРАВА

Сход перад судом

Ажыятаж вакол незарэгістраванай арганізацыі "Малады фронт" нарастае з кожным днём. 7 мая маладыя людзі правялі ўстаноўчы сход Мінскай гарадской арганізацыі "Малады фронт", а ўжо раніцай наступнага дня пяцёрка актывістаў атрымала павесткі ў суд Савецкага раёна. Працэс над маладафронтаўцамі, якія абвінавачваюцца ў дзейнасці ад імя незарэгістраванай арганізацыі, пачнецца 30 мая — у гадавіну трагедыі на Нямізе. Сімвалічная дата сімвалічнага працэсу...

Іду на рэгістрацыю

7 мая на ўправу БНФ, дзе праходзіў устаноўчы сход Мінскай гарадской арганізацыі "Малады фронт", прыйшлі каля 60 чалавек, аднак аргкамітэт мае намер абмежаваць спіс заснавальнікаў арганізацыі 21 маладым чалавекам. Гэта будзе чацвёртая спроба "Маладога фронту" зарэгістраваць арганізацыю.

"Рэжым вядзе самыя жорсткія баі супраць маладзёжнага руху. Апошнімі днямі назіраем ціск менавіта на студэнтаў. Таму трэба зарэгістраваць "Малады фронт" — рух, які б адстойваў правы моладзі. Трэба падаць дакументы на рэгістрацыю ў Мінюст — каб паказаць усяму свету, каб паказаць беларускаму грамадству, самым сабе, што мы хочам дзейнічаць у межах закона. Прычым размова ідзе не пра стварэнне новай арганізацыі — дэ-факта "Малады фронт" існуе і дзейнічае больш за 10 гадоў, а менавіта пра рэгістрацыю арганізацыі", — яшчэ раз падкрэсліў прэс-сакратар незарэгістраванай арганізацыі **Барыс ГАРЭЦКІ** на ўстаноўчым сходзе.

Аргкамітэт запрасіў на ўстаноўчы сход шэраг вядомых людзей і грамадскіх актывістаў, у прыватнасці, у зале прысутнічала пісьменніца Вольга Іпатава.

Устаноўчы сход зацвердзіў статут арганізацыі, і 8 мая былі пададзены дакументы на рэгістрацыю ў Міністэрства юстыцыі. Дарэчы, старшынёй Мінскай гарадской арганізацыі "Маладога фронту" абраны **Дзмітрый ФЕДАРУК** — адзін з абвінавачаных у дзейнасці ад імя незарэгістраванай арганізацыі.

Дагэтуль маладыя людзі тры разы спрабавалі легітымізавацца праз рэгістрацыю ў Мінюсце, але тройчы ведамства адмаўляла ў рэгістрацыі. Размова пра чацвёртую спробу "ўзаконіцца" вялася ўжо не адзін месяц, але працэс тармазіла адсутнасць у арганізацыі юрыдычнага адраса. Цяпер гэтая праблема знятая.

Паводле праекта Статута, МГА "Малады фронт" абвяшчае галоўнай мэтай сваёй дзейнасці "садзеянне аб'яднанню і выхаванню моладзі на грунце беларускай нацыянальнай ідэі, хрысціянскіх прынцыпаў, пабудове грамадзянскай супольнасці на падставах дэмакратыі і вольнага рынку, фарміраванню духоўна і фізічна моцнага пакалення". Сябрамі "МФ" могуць быць асобы ва ўзросце ад 14 гадоў; але падлеткі ва ўзросце 14—16 гадоў пры ўступленні ў арганізацыю мусяць мець пісьмовы дазвол сваіх законных прадстаўнікоў. Не менш за дзве трэці сяброў "МФ" павінны быць узростам менш за 31 год.

Калі рэгістрацыя Мінскай гарадской арганізацыі "МФ" адбудзецца, тады маладыя людзі правядуць устаноўчы сход рэспубліканскай арганізацыі "МФ".

Сімвалічны працэс

30 мая ў судзе Савецкага раёна Мінска пачнецца працэс над пяццю "маладафронтаўцамі", якіх абвінавачваюць у дзейнасці ад імя незарэгістраванай арганізацыі "Малады фронт". Пяцярым маладым людзям пагражае да двух гадоў зняволення.

8 мая ў судзе Савецкага раёна Настассі Палажанка, Аляксею Янушэўскаму, Барысу Гарэцкаму, Алегу Корбану, Дзмітрыю Федаруку ўручылі павесткі з'явіцца на адкрытае судовае пасяджэнне 30 мая. *"Нам уручылі павесткі на 30 мая — гадавіну трагедыі на Нямізе. Як ні дзіўна, судовы працэс будзе адкрыты"*, — адзначыў пасля выхаду з суда Дзмітрый Федарук.

"Настрой добры, спадзяемся на падтрымку грамадскасці. Спадзяемся, канечне, што ўстаноўчы сход арганізацыі і падача дакументаў у Мінюст прынясе свой плён. Але надзей, што справа вырашыцца для нас добра, калі шчыра, вельмі мала", — прызнаўся хлопец.

Сярод абвінавачаных — непаўналетняя 16-гадовая вучаніца СШ №73 Мінска Настасся Палажанка. Заняткі, як вядома, заканчваюцца 27 мая. Аднак Насця вучыцца ў выпускным класе. Таму перад дзяўчынай узнікае пытанне здачы выпускных экзаменаў.

Суд будзе весці суддзя Савецкага суда Мінска Руслан Аніскевіч. Суддзя Аляксей Таманаў, які ад пачатку атрымаў справу "маладафронтаўцаў" у вытворчасць, напісаў заяву на адпачынак і пайшоў на лячэнне.

Нагадаем, што папярэдні кіраўнік "МФ" Дзмітрый Дашкевіч 1 лістапада 2006 года быў асуджаны якраз па частцы 1 артыкула 193 — дзейнасць ад імя незарэгістраванай арганізацыі і адбывае пакаранне ў шклоўскай калоніі. Што прынясе чарговы працэс пяцёрцы "маладафронтаўцаў"?..

Глеб ХМЯЛЬНІЦКІ.

Народная Воля http://www.nv-online.info
10 МАЯ 2007 г.

ЭКСКЛЮЗИВ

Василий ЖАРКО:

«Кому-то очень хочется отправить меня в отставку...»

Министр здравоохранения Беларуси Василий Жарко не писал заявления об уходе. Об этом он рассказал "Народной воле".

— Василий Иванович, представители медицинской общественности давно отправили Вас в отставку и уже несколько недель ожидают назначения нового министра...

— Неужели?

— На некоторых сайтах со ссылкой на "компетентные источники" прошла информация о том, что Вы написали заявление об уходе. Это правда?

— Не знаю, кто такие слухи запускает... Я не писал заявления об уходе. Я был в отпуске.

— Говорят, Вас целый месяц на работе не было...

— Ну что Вы, я с 31 марта по 10 апреля отдыхал. 11-го, вернее, даже 10-го во второй половине дня уже был на работе. Я два года в отпуске не был! Неужели не имею права отдохнуть?..

— За это время в Ваше кресло уже успели "посадить" и экс-главврача "лечкомиссии" Ирину Абельскую, и председателя Комитета по здравоохранению Мингорисполкома Дмитрия Пиневича...

— Откровенно говоря, мне и самому было удивительно об этом слышать, когда вернулся из отпуска. Меня ж никто не спрашивает об этом напрямую, все обсуждают какие-то слухи! Кому-то, видимо, очень хочется отправить меня в отставку...

— А сейчас Вы себя уверенно чувствуете в должности?

— Да, вполне. Видите — живой, в хорошем настроении... А что касается слухов, то кого-то я, наверное, не устраиваю, вот и хотят меня побыстрее "уйти". Но Вы не верьте слухам.

— Правда, что у Вас очень непросто складываются взаимоотношения с вице-премьером Александром Косинцем? Некоторые медики говорят, что между Вами — самая настоящая "холодная война"...

— У нас нормальные рабочие отношения. Никаких напряженностей нет. Вы же видите, что нормально работает здравоохранение, нормальные показатели, год завершили без всяких задолженностей, многие показатели оказались даже лучше, чем мы планировали. Первый квартал этого года — то же самое. Все делается с помощью правительства.

— Не знаю, как может быть все нормально, если врачи-стажеры и молодые специалисты при немалых нагрузках получают немного больше 200 тысяч. Этих денег не хватает на самое необходимое!

— Внесен проект закона, который предусматривает повышение заработной платы для молодых специалистов.

— И насколько им повысят зарплату?

— Пока не могу назвать сумму, но и для молодых специалистов, и для стажеров она будет значительно выше, чем теперь. Мы понимаем, что молодежи трудно работать за такие деньги.

— Василий Иванович, а какая, по-Вашему, сегодня самая большая проблема белорусского здравоохранения?

— Я не скажу, что у нас очень много проблем, но самая болезненная — это кадровое обеспечение. Я, например, счастлив, что после распределения выпускников Медуниверситета сегодня в каждом районе республики есть узкий специалист — офтальмолог, лор. Полностью решить кадровую проблему мы планируем к 2010 году. А что касается всего остального, то отрасль работает стабильно...

Марина КОКТЫШ.

Такая наша работа

Дзяржаўны дэпартамент ЗША ўнёс Беларусь у спіс 13 краін, дзе ўмовы для свабоды прэсы "застаюцца дрэннымі". Пра гэта гаворыцца ў дакуменце, размешчаным на афіцыйным сайце Дзярждэпартамента.

Апрача Беларусі, у гэты спіс увайшлі Бірма, Эрытрэя, Паўночная Карэя, Экватарыяльная Гвінея, Куба, Іран, Туркменістан, Туніс, Узбекістан, Сірыя, Кітай і Зімбабве.

"ЗША разглядаюць свабоду прэсы як адну з асноў дэмакратыі", — гаворыцца ў дакуменце. Пры гэтым падкрэсліваецца, што ў 2006 годзе ў свеце былі забіты *"больш за 110 журналістаў і работнікаў прэсы, што робіць гэты год самым крывавым для журналістыкі"*.

Таццяна КАРАВЯНКОВА.

Водителя от гаишников спасал председатель райисполкома

Эта жуткая история произошла в мае прошлого года на трассе Минск—Витебск. На повороте к деревне Заполье, недалеко от деревни Свеча Бешенковичского района, машина ГАИ обогнала два трактора, и автоинспекторы заподозрили неладное. За рулем транспортных средств находились отец и сын. Причем первый был явно нетрезв, а второй — без документов.

Сыну разрешили съездить в деревню за бумагами, а на отца, главу местного крестьянского фермерского хозяйства, начали составлять протокол. Однако пройти освидетельствование в больнице на наличие в крови алкоголя нарушитель категорически отказался.

Словесная перепалка переросла в расправу, и двое милиционеров, которые были вдвое моложе несговорчивого фермера, начали его избивать. Ногами, руками, прикладом автомата...

Именно в это время по трассе проезжал председатель Бешенковичского райисполкома Павел Яковлев вместе с родственниками. Благодаря "высокому семейству" и милиционеры, и нетрезвый водитель, на котором к тому времени не было живого места, были доставлены в районный центр. Началось расследование.

Как сообщает витебская областная газета "Народнае слова", за превышение власти и служебных полномочий бывшие сотрудники милиции судом соседнего, Лепельского района (чтобы исключить возможное психологическое давление на суд) приговорены к трем годам лишения свободы в колонии усиленного режима с лишением права занимать должности, связанные с правоохранительной деятельностью в течение 3 лет. К тому же они должны возместить пострадавшему моральный ущерб в сумме 1,5 миллиона рублей.

Кстати, сам пострадавший за вождение в нетрезвом виде лишен прав на три года.

САЛІДАРНАСЦЬ

«Міжнародная амністыя» дашле Навумаву тысячу буслікаў

"Міжнародная амністыя" пачала новую кампанію ў падтрымку лідэра незарэгістраванай арганізацыі "Малады фронт" Зміцера Дашкевіча, які зараз адбывае пакаранне ў шклоўскай калоніі. Актывісты арганізацыі дашлюць папяровых буслікаў міністру ўнутраных спраў Беларусі Уладзіміру Навумаву, тым самым патрабуючы вызваліць маладзёжнага актывіста.

"Міжнародная амністыя" заклікала ўсіх людзей добрай волі далучыцца да кампаніі "Make Some Noise" і скласці з паперы свайго бусліка ў падтрымку Зміцера Дашкевіча.

Калі скласці тысячу папяровых буслікаў, спраўдзіцца жаданне. Так кажа легенда, складзеная пасля ядзерных бамбардзіровак Хірасімы і Нагасакі для хворых японскіх падлеткаў, якія пакутавалі на прамянёвую хваробу і марылі акрыяць.

Ул.інф.

КАРУПЦЫЯ

Першы пайшоў...

У суд Цэнтральнага раёна Мінска накіравана крымінальная справа ў дачыненні да намесніка старшыні Крупскага райвыканкама.

Нагадаем, што скандал адбыўся ў лютым 2007 года, калі былы намеснік старшыні Крупскага райвыканкама быў затрыманы ў гатэлі "Мінск" пры атрыманні хабару памерам 5300 долараў ЗША ад прадстаўніка адной з маскоўскіх фірм. Паведамлялася, што гэтая сума была авансам ад запатрабаваных затрыманым 212 тысяч долараў за станоўчае вырашэнне пытання продажу па заніжаным кошце недабудаванага доследна-эксперыментальнага завода керамічных вырабаў у Крупскім раёне.

За здзяйсненне згаданых дзеянняў былому намесніку старшыні Крупскага райвыканкама прад'яўлена абвінавачанне ў здзяйсненні злачынстваў, прадугледжаных ч.3 арт.14 і арт.430 Крымінальнага кодэкса (замах на атрыманне хабару шляхам вымагання ў вельмі буйным памеры, паўторна), а таксама ч.3 арт.424 (злоўжыванне службовымі паўнамоцтвамі, здзейсненае з карыслівай зацікаўленасці асобай, якая займае адказную пасаду).

Абвінавачаны знаходзіцца пад вартай.

...і другі следам

У Магілёўскі абласны суд накіравана крымінальная справа па абвінавачанні былога начальніка аддзялення па барацьбе з эканамічнымі злачынствамі Клімавіцкага райаддзела міліцыі, капітана міліцыі. Ён абвінавачваецца ў атрыманні хабару і злоўжыванні ўладай або службовымі паўнамоцтвамі.

Як паведамляе сайт рэспубліканскай пракуратуры, у ходзе расследавання было ўстаноўлена, што абвінавачаны, займаючы згаданую пасаду з ліпеня па снежань 2006 года, шматразова атрымліваў ад аднаго грамадзяніна хабар на суму больш за адну тысячу долараў ЗША за аказанне садзеяння ў бесперашкодным незаконным вывазе лому каляровых металаў з Беларусі ў Расію. Згаданае садзейнічанне насіла характар прадастаўлення інфармацыі аб дыслакацыі нарадаў Клімавіцкага РАУС на аўтадарогах раёна. Абвінавачаны таксама з лістапада 2006 года, маючы з улікам сваёй службы інфармацыю пра дыслакацыю нарадаў Клімавіцкага РАУС на дарогах, што вядуць да мяжы Расіі, неадночы садзейнічаў іншаму грамадзяніну ў бесперашкодным і незаконным вывазе з Беларусі ў РФ калійных угнаенняў.

Вячаслаў БУДКЕВІЧ.

ПУЛЬС

Дэманстратыўная жорсткасць

Да 7 гадоў пазбаўлення волі асуджаны супрацоўнік Пінскай мытні. Ён працаваў у аддзеле мытнага афармлення і двойчы браў хабар за правоз тавару праз мяжу.

Мужчыну арыштавалі ў выніку спецыяльнага аператыўнага эксперыменту. Супрацоўнік міліцыі выязджаў ва Украіну нібыта для продажу рапсу. Двойчы яго прапускалі без уплаты мытных плацяжоў. Пазней супрацоўнік мытні папрасіў разлічыцца за дапамогу. Спачатку ён атрымаў 10 долараў, другім разам — 30 долараў. Размова запісвалася на дыктафон, а пасля з'явіліся аператыўнікі. Суд палічыў, што прыгавор у сем гадоў пазбаўлення волі — адэкватная кара. А экс-кіраўніцы справамі прэзідэнта Галіне Жураўковай за некалькі скрадзеных мільёнаў долараў быў мякчэйшы прыгавор, ды і яго змянілі на памілаванне. Вось такая наша Феміда!

Урэзаўся ў ... газаправод

У Жлобінскім раёне пры правядзенні рамонтных работ быў пашкоджаны газаправод. Як паведамілі ў прэс-службе абласнога ўпраўлення МНС, у вёсцы Кірава прадпрыемства "Гомельаблгаз" праводзіла земляныя работы. Пагрузчыкам "Амкадор" быў пашкоджаны трубаправод. У выніку здарэння дзве вёскі суседняга Рагачоўскага раёна засталіся без газазабеспячэння. Паводле слоў прэс-сакратара абласнога ўпраўлення МНС Руслана Габрылёва, наступствы аварыі былі ліквідаваны на працягу дня.

СПЕЦЫЯЛЬНЫ РЭПАРТАЖ

Аптыміст

Карэспандэнт «Народнай волі» наведаўся ў госці на «хімію» да апазіцыйнага палітыка Мікалая Статкевіча

Кандыдат навук і «Індустрыя»

Ад рэдакцыі да вёскі Блонь Пухавіцкага раёна — каля шасцідзесяці кіламетраў. Менавіта тут жыве і працуе *"на благо Родины"* апазіцыйны палітык Мікалай Статкевіч. Што мы пра яго ведаем? У 1978-м скончыў Мінскае ваеннае інжынернае вучылішча. Служыў у войсках супрацьпаветранай абароны ў Арктыцы. Кандыдат навук, падпалкоўнік запасу. У 1991-м у знак пратэсту супраць падзей у Вільнюсе выйшаў з КПСС, кіраваў сацыял-дэмакратычнай "Народнай Грамадой", "Беларускім згуртаваннем вайскоўцаў", у свой час надаваў *"па фэйсу"* за прапагандысцкі фільм рэжысёру Юрыю Азаронку... За арганізацыю вулічных дэманстрацый пратэсту супраць вынікаў рэферэндуму 1994 года асуджаны на 2 гады зняволення з адбываннем пакарання на "хіміі". У верасні мінулага года пераведзены з Баранавіч у Блонь.

...Некалі саўгас "Індустрыя", што ў Блоні, грымеў на ўвесь Саюз. Яшчэ б! Гаспадаркі саюзнага падпарадкавання не мелі патрэбы ні ў чым, былі багатымі і карысталіся першачарговым забеспячэннем. Гэта зараз адзінкі аўтатрактарнай тэхнікі ў РСУП "Індустрыя" — па пальцах пералічыць можна, а раней, расказваюць, было каля 70 трактароў, не адзін дзесятак камбайнаў... Больш за два гады трактары ў гэтай гаспадарцы не працавалі — іх перадавалі ў "звычайныя" калгасы, а сюды, у племзавод, Масква ўкладвала мільёны. Потым раптоўна ўсё гэта шчасце скончылася.

Сёння, напэўна, каб хоць нейкім чынам дапамагчы гаспадарцы, краіна накіравала ў "Індустрыю" на пасаду слесара па рамонце электраабсталявання аўтатрактарнай тэхнікі кандыдата тэхнічных навук, спецыяліста па аўтаматызаваных сістэмах кіравання Мікалая Статкевіча, да якога я накіроўваюся на механічны двор, каб не вельмі *"свяціцца"*, па *"патаемных"* сцяжынках.

А вось сам Мікалай Віктаравіч, які сустракае мяне на вуліцы, сам аж свеціцца. Наколькі я ведаю, па жыцці ён заўсёды быў аптымістам.

Рабочы кабінет Мікалая Статкевіча

"Калі восем месяцаў таму я сюды прыехаў, увесь другі паверх тут быў закінуты, — распавядае Мікалай Статкевіч і вядзе мяне ў свой рабочы кабінет (*на фота*). — *Я ўсё гэта дабро разгроб, таму што ведаў: калі не забяспечу сабе рабочае месца, то кінуць у які-небудзь горшы куток. Зрабіў асвятленне, рамонтую стартэры, генератары, усё, што прынясуць, па электрыцы. Але тэхнікі зусім мала, усяго некалькі рабочых адзінак, а таму выконваю і іншую работу. Мяшкі цягаю, шыны ў зямлю паўкопваў, каб зрабіць прыгожую агароджу. Могуць патэлефанаваць і сказаць, каб загрузіў мяшкоў семдзесят мукі на прычэп"*.

Раней у рабочым кабінеце Мікалая Статкевіча быў клас. Затым мясцовыя "плюшкіны" паабдзіралі на начах усё, што можна было абадраць. Зараз тут адносная цывілізацыя. Ля вакна — стол Статкевіча, на якім месцяцца нейкія элетрапрылады, на другім баку — ложак, шафы. У гэтым жа пакойчыку пераапранаюцца і маладыя спецыялісты, якіх Мікалай Віктаравіч таксама ласкава называе "хімікамі".

— *Усе яны прымусова сюды размеркаваны пасля каледжа*, — тлумачыць мне суразмоўца. — *Я ім кажу: "Дык вам жа, атрымліваецца, таксама далі два гады "хіміі", толькі без права на амністыю". Цывілізацыі мала, грошы таксама невялікія.*

— А колькі Вы тут зарабляеце? — цікаўлюся ў палітыка, які ў гэты час корпаецца ў генератары.

— Перадапошні раз атрымаў 70 тысяч рублёў, а ў апошні раз мой прафесіяналізм, напэўна, лепш ацанілі — далі аж 108 тысяч. Хоць, акрамя гэтага, ёсць яшчэ пенсія падпалкоўніка, і гэта асноўны сродак існавання. Праўда, да гэтага часу плачу з яе 20 працэнтаў штрафу, які мне далі два гады таму за выступленне на мітынгу прадпрымальнікаў. І вось жа дзіўная справа *(Мікалай Статкевіч смяецца)* — тады на тым мерапрыемстве выступаў і віцэ-прэм'ер Андрэй Кабякоў, але штраф далі чамусьці толькі мне — каля 4 мільёнаў рублёў. Выплаціў я ўжо недзе больш за трэць, хоць па законе зараз маю права на скасаванне штрафу...

Плюсы і мінусы

Мікалай Статкевіч гаворыць, што Блонь яму падабаецца. Добрае месца, добрыя людзі. Ды і рэжым не той, што ў Баранавічах, дзе, па сутнасці, быў турэмны парадак — з кратамі, прыдзірлівымі праверкамі і гэтак далей. Тут вясковы раён, камендатура за 15 кіламетраў, у Сітніках. "Хімікі" жывуць у Блоні ў інтэрнаце альбо ў хатках, аднак ёсць і пэўныя абмежаванні. Напрыклад, нельга выязджаць за межы калгаса, нельга выходзіць з інтэрната з 22.00 да 6 гадзін раніцы, нельга ўжываць алкаголь. Але не трэба, як у Баранавічах, кожны вечар адзначацца.

"Усе гэтыя патрабаванні я выконваю, — зазначае Мікалай Статкевіч. — *І першыя два месяцы ў мяне быў вельмі жорсткі рэжым. Працаваў па чатырнаццаць гадзін у суткі без выхадных і перапынкаў на абед. Рабацягі тут са мной у дзве змены гарбаціліся — адны выдыхнуцца, другія падыходзяць. Натуральна, што па Працоўным кодэксе рабочы павінен працаваць толькі 40 гадзін на тыдзень, больш — толькі са згоды рабочага. Я падняў гэтае пытанне ў прэсе, мяне сталі "павучаць": "Если это не прекратится, то пеняйте на себя..." Кажу ім: "Не прекратится". У рэшце рэшт на працягу некалькі тыдняў я свайго дасягнуў — спачатку мне зрабілі васьмігадзінны рабочы дзень, а затым з'явіліся і выхадныя. Так што ўсё нармальна тут, адзіная праблема — бацька. Ён жыве ў Баранавічах адзін, яму 80 гадоў, перанёс анкалогію, псіхалагічна яму вельмі цяжка. Пускалі мяне з Блоні да яго за восем месяцаў толькі тры разы. Хоць, увогуле, мне засталося адбываць пакаранне менш за тры месяцы. Дарэчы, усе хто больш-менш прыстойна сябе паводзіць і адбыў трэць тэрміну, ужо даўно адпраўлены дадому. Я ж, не маючы ніводнага спагнання да гэтага часу, знаходжуся ў такой сітуацыі. Ды мне, па вялікім рахунку, ужо і не патрэбна іх вызваленне, спадзяюся толькі на адно — што не будзе правакацый. Хоць мяне папярэдзілі, што такое магчыма, а таму зараз вымушаны нават рабіць свае асабістыя вобыскі. Па законе я павінен выйсці на свабоду 27 ліпеня"*.

Дай Бог нам здароўя!

У гэты час Мікалай Віктаравіч папраўляе над сваім сталом іконку — нібыта просіць дапамогі ў Бога — і тлумачыць: *"Слава Сіўчык падарыў. Іконка каталіцкая, я — праваслаўны, але ж Бог адзін. Няхай вісіць"*.

З царквой у Мікалая Статкевіча своеасаблівыя адносіны. Ён любіць прыйсці ў 180-гадовую драўляную царкву, што таксама месціцца ў Блоні, застацца сам-насам з Богам, паставіць свечку... Але аднойчы палітыка ледзь не *"адлучылі"* ад царквы.

"Да мяне пастаянна прыязджаюць партыйцы, калегі па кааліцыі, праводзім тут нават пасяджэнні, — успамінае ён. — *І так атрымалася, што адно такое мерапрыемства правялі ў двары мясцовай царквы, пра што я і расказаў знаёмаму радыёжурналісту, які ўсё гэта выдаў у эфір. А на наступны дзень вырашыў я схадзіць у царкву, гляджу — сама яна адчынена, а калітка ўжо замкнёная. Каб, значыцца, "вораг" не пракраўся. Недзе праз месяц кажу таму журналісту па тэлефоне: "Што вы нарабілі? Да Бога зараз не магу схадзіць". І ўжо на наступны дзень іду — адчынены вароты. Хутка зрэагавалі, відаць, уваліў Філарэт!.."*

Мікалай Статкевіч расказвае, што да яго чатыры разы прыязджаў Аляксандр Мілінкевіч, у Баранавічах на дзень нараджэння наведвалі Анатоль Лябедзька, Станіслаў Багданкевіч, Вінцук Вячорка. Прыязджалі прадстаўнікі АБСЕ, шведскай, нямецкай, чэшскай, славацкай, амерыканскай амбасад. Зазірнуў неяк былы прэм'ер-міністр Зямлі Брандэнбург, былі шведскія парламентарыі і сацыял-дэмакраты...

— А гэта мая спартыўная зала (*на фота*), — Мікалай Віктаравіч вядзе мяне ў невялікі пакойчык без дзвярэй. — Я тут на турніку займаюся, душ змайстраваў. Кіпяцільнікам грэю вядро вады, рассцілаў плёнку і штодня з кубка абліваўся. Затым ваду збіраў у плёнку і выносіў... Фатаграфуйце хутчэй, я ж не магу вісець на турніку бясконца...

У "міні-спартзале" даведваюся, што, акрамя ўсяго іншага, увечары палітык ходзіць яшчэ і ў трэнажорную залу, якая маецца ў вёсцы. Кампанію яму складаюць школьнікі, студэнты, некалькі жанчын, якія мараць пахудзець, ды адзін мясцовы культурыст.

«І кожны дзень жыву ў «Надежде»...

З мехдвара накіроўваемся з Мікалаем Статкевічам у інтэрнат, былы калгасны прафілакторый з сімвалічнай для "хімікаў" назвай — "Надежда". Побач з інтэрнатам — краязнаўчы музей і рачулка Цітаўка. Месца вельмі маляўнічае. На падыходзе да інтэрната нас сустракае, як кажа Мікалай Віктаравіч, сябра дэмакратычнай апазіцыі і вораг усёй міліцыі сабачка па мянушцы Герой.

— На дух не пераносіць п'яных і міліцыянераў, — смяецца палітык. — Апошнія могуць нават у цывільным прыходзіць, не дапамагае гэта ім. Сабака адразу такі вэрхал падымае, што Божа барані!

У інтэрнаце тры пакоі займаюць *"хімікі"*, два пакоі адведзены для маладых спецыялістаў, у адным жыве маладая сям'я. Першыя два месяцы Мікалай Статкевіч жыў у пакоі на чацвярых, аднак затым яму нечакана, нягледзячы на супраціў міліцыі, прапанавалі асобны пакойчык. Надпіс на ім таксама красамоўны — *"Працэдурны кабінет"*.

"Я думаю, што на гэта была санкцыя мясцовых службістаў, — мяркуе Мікалай Віктаравіч. — *Мабыць, вырашылі, што лепш кантраляваць Статкевіча ў асобным пакоі, дзе ў мяне таксама раз-пораз адбываюцца сустрэчы. Я падазраю нават, што ў пакоі ёсць не толькі аўдыё-, але і відэатэхніка, бо пасля маіх сустрэч з дыпламатамі ў мой пакойчык абавязкова заходзяць супрацоўнікі мясцовага КДБ і нейкі час там знаходзяцца. Хоць што тут слухаць і назіраць? Я ж ні ад каго не хаваюся, як не хаваюцца і тыя, хто да мяне прыязджае"*.

«Працэдурны кабінет"

"Працэдурны кабінет" хоць і невялікі, аднак утульны. Ля ўваходу — умывальнік, далей — ложак, насупраць — стол з радыёпрыёмнікам і маленькім тэлевізарам. На ўсю сцяну над ложкам — табліца Мендзялеева.

— Нямецкі амбасадар зайшоў, паглядзеў і сумна так кажа: "О, на "хіміі" вы маеце табліцу Мендзялеева! Я разумею ваш чорны гумар..." — распавядае Мікалай Статкевіч. — Я ж гэты пакойчык, дарэчы, таксама *"даводзіў да розуму"*, бо раней тут батарэі капалі. Наняў зварку, бо ў калгасе аўтагена няма, адрамантаваў усё, заляпіў. Праўда, сценка прамокла і пачала лупіцца, але я наўмысна не клеіў шпалеры, бо калі пакой будзе занадта добры, то аддадуць другому.

Замест шпалераў на сценах — паштоўкі. Ад старэйшай і малодшай дачок, ад Івонкі Сурвіллы, Вольгі Іпатавай, славацкага амбасадара... Карта Еўразіі, спіс палітзняволеных. Мікалай Статкевіч выкрэслівае з яго тых, хто ўжо вызваліўся, аднак кажа, што ёсць адна невялікая праблемка — Клімава зноў трэба ўпісваць. Вісеў раней і здымак Сяргея Скрабца пасля галадоўкі — зараз на гэтым месцы красуецца адкормлены леў.

— Калі прыехаў, то змяніў ложак, прывёз з сабой малы старэнькі тэлевізар, — успамінае мой суразмоўца. — А па вёсцы адразу ж пайшлі гуляць чуткі: на *"хімію"* прыехаў нейкі *"круты"* — за ім везлі шыкоўны тэлевізар і халадзільнік.

— Мікалай Віктаравіч, а што Вам звычайна прывозяць госці?

— Паесці прывозяць — садавіну, гародніну, мясное нешта... У нас ёсць сталоўка, і два месяцы, падчас сезона, можна было харчавацца за дзесяць працэнтаў ад кошту. Але затым, калі стала стопрацэнтная аплата, усё гэта спынілася, бо едакоў не стала. Я стаў харчавацца дома. Раніцай звычайна п'ю каву, ёсць нейкая каўбаса, сала, агурок. У абед смажу яечню, вару суп з канцэнтрату альбо кашу. І абавязкова раблю салаты з зеляніны. Дзевяць кампанентаў як заправіш — душа радуецца! А ўвечары звычайна п'ю гарбату з сырам, адным словам, яду здаровы лад жыцця. Цукар не ўжываю, аднак вязуць варэнне, асабліва з Баранавіч ад бацькі. Быў вялікі ўраджай яблык і сліў, бацька, нягледзячы на ўзрост, нарабіў закатак і перадае мне. Літра варэння на тыдзень мне хапае. Так вось і харчуюся... Я, да слова, сваімі прадуктамі яшчэ і дзяўчатак, якія прыехалі сюды па накіраванні, падсілкоўваю. На выхадныя можна адпрасіцца ў камендатуры і схадзіць у Мар'іну Горку на базар, дзе купляю зеляніну і садавіну. Пяць кіламетраў заўсёды іду пехатой — гэта цудоўны адпачынак. Раз у некалькі тыдняў адпрошваюся ў горад за дэталямі для мехмайстэрні, якія купляю за свае грошы. Я называю гэта платнай прагулкай. І ўсе задаволены.

На мажорнай ноце...

Мікалай Статкевіч прызнаецца, што ў вольны час ён не толькі шмат чытае, але і столькі ж піша. Брат, які займаецца ва Украіне бізнесам, падарыў яму цудоўную рэч — камунікатар. Тут і мабільны тэлефон, і камп'ютэр, і Інтэрнет.

"Я артыкул для вашай газеты на 20 тысяч знакаў набраў на гэтым партатыўным камп'ютэры, які на далоні змяшчаецца, за тыдзень, — прызнаецца палітык. — *Можна капаць яміну ў полі, а затым падчас перакуру сесці і набраць тэкст, які прадумаў, пакуль капаў. У вольны час слухаю Радыё Свабода, Радыё "Рацыя", прыходзіць "Народная воля"... Вершы не пішу, аднак у Баранавічах напісаў эсэ. Магчыма, чалавека ў крытычнай сітуацыі цягне шукаць нейкую апору ў сваіх роздумах. Я напісаў эсэ, каб патлумачыць сабе і самым блізкім, чаму я такі. І каб дапамагчы тым, хто апынуўся ў такой сітуацыі, як я"*.

...У пакойчыку Мікалая Статкевіча вельмі шмат свечак. Пры свечках, кажа ён, лепш думаецца. Аб жыцці, аб сабе, аб людзях. А на вуліцы мы размаўляемся пад шыльдачкай з красамоўнай назвай "Надежда". Мікалай Статкевіч недвухсэнсоўна паказвае рукой на шыльду і смяецца. Па жыцці ён заўсёды быў і застаецца аптымістам.

Алесь СІВЫ.
Фота аўтара.

Народная Воля http://www.nv-online.info
10 МАЯ 2007 г.

ПАДРАБЯЗНАСЦІ

«Беллітфонд» ліквідуецца. Каму дастанецца «Іслач»?

Суддзя Вярхоўнага суда В.Самалюк вынес рашэнне па іску Міністэрства юстыцыі — ліквідаваць грамадскае аб'яднанне "Беларускі літаратурны фонд". Дзеля ліквідацыі "Беллітфонду" мае быць створаная ліквідацыйная камісія. Застаецца адкрытым пытанне: каму пяройдзе санаторый-прафілакторый "Іслач", што пад Мінскам, які з'яўляецца ўласнасцю "Беллітфонду"?

Паспець за 24 гадзіны

Дырэктар "Беллітфонду" **Алесь Данільчык** паведаміў, што 2 мая ў 11.30 прадстаўнікі Мінюста разам з сакратаром суда прыйшлі на офіс арганізацыі і ўручылі позву з'явіцца ў Вярхоўны суд 3 мая. Кіраўніцтва "Беллітфонду" спрабавала давесці, што за 24 гадзіны не здолее падрыхтавацца да працэсу і хадайнічала перад судом аб тым, каб перанесці разгляд справы на больш позні тэрмін. Аднак суд палічыў прычыны, па якіх прадстаўнік "Беллітфонду" не з'явіўся на працэс, няўважлівымі. Адпаведна, суд хадайніцтва адхіліў і разгледзеў справу ў адсутнасці афіцыйнага прадстаўніка "Беллітфонду".

Чытанне рашэння заняло меншы час, чым працэдура пропуску ў будынак Вярхоўнага суда пяці-шасці чалавек, у асноўным прадстаўнікоў СМІ.

Прэтэнзіі

Міністэрства юстыцыі вылучыла шэсць асноўных прэтэнзій да БЛФ. Мінюст дастаў на свет Божы падзеі чатырохгадовай даўніны: у 2003 годзе ведамства накіравала "Беллітфонду" ліст з прапановай унесці эмблему сваёй арганізацыі ў Дзяржаўны геральдычны рэгістр. Эмблемай, якую "Беллітфонд" зарэгістраваў ажно ў 1999 годзе, на той момант арганізацыя не карысталася. Тым не менш Мінюст палічыў гэта настолькі важнай падставай, што праз тры гады (20 студзеня 2006 года) пісьмова папярэдзіў арганізацыю аб парушэнні закона.

Не прайшло і месяца, як Мінюст даслаў чарговае папярэджанне — гэтым разам за падзеі 2005 года. "Пры правядзенні агульнага сходу ад 09.12.2005, як сведчыць пратакол гэтага форуму, пры галасаванні па пытаннях парадку дня ўлічваліся галасы трыццаці аднаго члена ГА "БЛФ", якія адсутнічалі на гэтым форуме. Яны даверанасцямі ўпаўнаважылі канкрэтных членаў ГА "БЛФ" галасаваць ад іх імя. Аднак такая форма галасавання не прадугледжана статутам ГА "БЛФ", — гаворыцца ў іску Мінюста.

Далей — болей. 26 красавіка 2007 года Мінюст атрымаў заяву "значнай колькасці асобаў, якія па стане на 09.12.2005 былі членамі ГА "БЛФ"" (амаль два гады пісалі!). "Заява сведчыць, што кіраўніцтва ГА "БЛФ" арганізавала правядзенне агульнага сходу аб'яднання, не запрасіўшы на яго больш за сто членаў аб'яднання, чым груба парушыла іх права на ўдзел у памянёным сходзе", — гаворыцца ў іску.

І калясо закруцілася... 23 красавіка ў 12.30 "Беллітфонд" па факсе атрымлівае ліст №06-12/639 Мінюста з патрабаваннем падаць спіс сяброў фонду з датамі іхняга ўступлення ў грамадскую арганізацыю. Трэба было адказаць тым жа днём, 23 красавіка, да 16.00. Аднак у Саюз беларускіх пісьменнікаў, а значыць, і ў "Беллітфонд", уваходзяць каля 500 чалавек; падняць асабістыя справы літаратараў за тры гадзіны немагчыма фізічна, пра што "Беллітфонд" меў неасцярожнасць заікнуцца ў адказе Мінюсту. (Дарэчы, і сам ліст-патрабаванне, атрыманы "Беллітфондам" 23 красавіка, датаваны 24-м красавіка).

У выніку трэцяе папярэджанне "БЛФ" атрымаў 2 лістапада 2006 года — за непрадастаўленне Мінюсту звестак пра змяненне складу кіраўніцтва Фонду.

Дзе сабака закапаны

Аднак асноўныя прэтэнзіі Мінюста звязаны з санаторыем-прафілакторыем пісьменнікаў "Іслач", які з'яўляецца ўласнасцю "Беллітфонду" і размешчаны ў вельмі "дарагім" месцы — пад Мінскам, каля Ракава, на беразе аднайменнай рэчкі. Пра няўдалую пакупку "Іслачы" замежным фармацэўтычным прадпрыемствам "ЛатІнфарм" "Народная воля" пісала неаднаразова. Але, як высвятляецца, "Іслач" дасюль прыцягвае хцівыя позіркі патэнцыйных пакупнікоў.

"У Міністэрства юстыцыі паступілі дакументы, якія сведчаць пра здзяйсненне арганізацыяй новых грубых парушэнняў заканадаўства. У прыватнасці, маецца акт абследавання зямельнага ўчастка, на якім размешчана ўстанова "Санаторый-прафілакторый пісьменнікаў "Іслач", заснавальнікам якой з'яўляецца ГА "БЛФ". Абследаванне праведзена 10.04.2007 камісіяй, створанай Валожынскім райвыканкамам", — гаворыцца ў іску.

Пра што гаворка? Савет міністраў БССР распараджэннем ад 1 лютага 1977 года каля вёскі Ракаў Мінскага раёна выдзеліў "Беллітфонду" ўчастак 27 гектараў зямлі пад размяшчэнне "Іслачы". Уведзены ў эксплуатацыю СПП у 1986 годзе, а з верасня 2002 года не функцыянуе.

Што ж заўважыла камісія Валожынскага райвыканкама пры праверцы? "Карпусы знаходзяцца ў аварыйным стане, працякае дах, парушана гідраізаляцыя міжпаверхавых перакрыццяў. У памяшканнях сырасць, сцены вільготныя, абсыпаецца вонкавая тынкоўка сцен. Тэхнічнае абсталяванне часткова дэманціравана, ацяпленне не працуе. Памяшканне для вартаўніка ацяпляецца электраабагравальнікам. На тэрыторыі, а таксама каля падмуркаў расце дрэва-куставая расліннасць *(ну і фразачка!)*. Маюцца звалкі будаўнічага і бытавога смецця, металалому. На тэрыторыі, якая прылягае да жылых дамоў для абслугоўвання персаналу, маюцца звалкі будаўнічага і бытавога смецця". За гэтае правапарушэнне землеўпарадкавальная і геадэзічная служба Валожынскага райвыканкама 13 красавіка склала пратакол аб адміністрацыйным правапарушэнні.

Усё так. Але ж толькі-толькі кіраўніцтва "Беллітфонду" сустракалася са старшынёй Валожынскага райвыканкама, на якой была абмеркавана праграма па выпраўленні сітуацыі. У санаторыі-прафілакторыі правялі суботнік, на якім прыбралі частку смецця. Не будзем забывацца і пра тое, што "Іслач" дасюль — па рашэнні Вышэйшага Гаспадарчага суда — знаходзіцца пад судовым арыштам, "Беллітфонд" не мае права распараджацца сваёй уласнасцю. "Іслач" да таго ж самастойная гаспадарча-разліковая адзінка.

Астаткавы кошт санаторыя-прафілакторыя пісьменнікаў складае каля мільёна еўра, аматараў прыбраць такі ладны і прывабны кавалак маёмасці і зямлі ў вёсцы Ракаў пад Мінскам — пруд прудзі. Але ж трэба заплаціць мільён еўра. Можна і менш — але для таго трэба ліквідаваць "Беллітфонд" і стварыць ліквідацыйную камісію, аб чым і прасіў Мінюст у іску.

Вярхоўны суд задаволіў патрабаванні Міністэрства юстыцыі. Кіраўнікі "Беллітфонду" ад каментарыяў катэгарычна адмаўляюцца... Яны проста ў разгубленасці ад такога бліцкрыгу.

Глеб ХМЯЛЬНІЦКІ.

РЕВИЗИЯ

Долги наши

Задолженность белорусского ОАО "Белтрансгаз" перед ОАО "Газпром" за импортируемый природный газ по состоянию на 1 апреля составляла 365 миллионов долларов, сообщил ПРАЙМ-ТАСС источник в белорусском Министерстве энергетики.

Он отметил, что из этой суммы задолженность за газ, поставленный российским концерном в январе-марте, составляла 337 миллионов долларов, 28 миллионов — пеня по долгам за газ, поставленный до 1 января 2003 года.

Как мы уже сообщали, Беларусь в первом полугодии оплачивает только 55% стоимости получаемого российского газа. И одновременно ведет переговоры с Россией для того, чтобы получить стабилизационный технический кредит в размере 1,5 миллиарда долларов, который может быть направлен в том числе и на расчеты по долгам за газ. Однако Россия предложила кредит в обмен на дополнительные акции "Белтрансгаза". Таким образом, кредит завис в воздухе — утратить контроль над геополитически важным предприятием официальный Минск пока не готов.

В то же время само собой возникает предположение, что кто-то из высоких чиновников в Минске просто-таки лоббирует интересы "Газпрома". Дело в том, что по оперативной информации Министерства энергетики в январе-марте уровень оплаты потребителями страны поставленного природного газа составил 100,7%, электрической и тепловой энергии, отпускаемой от источников концерна "Белэнерго" — 100,3%. Почему же тогда Беларусь не может рассчитаться с "Газпромом" сполна? Кто отдал команду копить долги?

Олег СНОВ.

ПАМЯЦЬ

Эдмінас Багдонас наведаў мемарыяльны комплекс «Хатынь»

Па традыцыі напярэдадні Дня Перамогі супрацоўнікі літоўскай амбасады ў Мінску наведалі спаленую фашыстамі ў 1943 годзе беларускую вёску Хатынь.

Ідэя ўспомніць усіх загінуўшых у часы Другой сусветнай вайны менавіта ў "Хатыні" належыць літоўскаму амбасадару **Віктарасу БАЎБЛІСУ**, які ўзначальваў дыпмісію ў Мінску ў 1998—2001 гадах. Пераемнік Баўбліса амбасадар Літвы **Йонас ПАСЛАЎСКАС** у "Хатынь" заўсёды браў сваіх непаўнадзетніх дзяцей Марыю і Енаса. Ён адзначаў, што памяць пра загінуўшых у гады той вайны і беларусаў, і літоўцаў, і рускіх павінна жыць вечна.

Эдмінас БАГДОНАС, які толькі некалькі месяцаў знаходзіцца ў Беларусі ў якасці Надзвычайнага і Паўнамоцнага пасла, таксама 8 мая наведаў мемарыяльны комплекс "Хатынь". Дыпламат прызнаўся, што ў Хатыні ён упершыню і узрушаны тым, што ўбачыў. *"Падобныя месцы я наведваў у розных краінах свету,* — сказаў Эдмінас Багдонас. — *Але тое, што зроблена ў Хатыні, уражвае. Кроў стыне ў жылах... Немагчыма ўявіць, што адбывалася тут у 1943 годзе. Пра гэта могуць гаварыць толькі тыя, хто перажыў такую трагедыю. Уражвае менавіта сам мемарыял, як ён выкананы, як праз камяні і мармур перададзена трагедыя. У Літве таксама ёсць вёскі, якія маюць такую ж гісторыю, як і Хатынь. Адна з іх — Пірчупей — побач з Вільнюсам. Але наш мемарыял значна меншы. Беларусы павінны ганарыцца, што ў іх ёсць такі помнік, і шанаваць яго".*

Вольга ГРЫНЯВІЦКАЯ.
Фота Юрыя ДЗЯДЗІНКІНА.

ІНІЦЫЯТЫВА

Ноу-хау Андрэйчанкі

На нядаўнім пасяджэнні Віцебскага аблвыканкама ягоны старшыня Уладзімір Андрэйчанка выказаў прапанову, як вырашыць праблему неплацяжоў у жыллёва-камунальнай сферы. Прапанова такая: браць на працу ў ЖЭУ тых людзей, якія маюць запазычанасці за жыллёва-камунальныя паслугі. І няхай сабе ў кошт пагашэння пазык мятуць, чысцяць, фарбуюць, садзяць кветкі і дрэвы. Прынамсі, так перадае словы губернатара абласная газета "Народнае слова".

Усяго, як паведамляе выданне, запазычанасць насельніцтва вобласці за паслугі ЖКГ за мінулы год перавышала 8 мільярдаў рублёў. А на 1 красавіка гэтага года ўжо стала болей яшчэ на 1,3 мільярда. Адключэнне ж неплацельшыкаў ад святла, вады і іншых паслуг асаблівага эфекту не дае. І вось прыдумаў старшыня аблвыканкама новы захад у барацьбе... Не мыццём, дык катаннем.

Па ўсім бачна, што наш губернатар — чалавек арыгінальны, якому ўласціва сялянская практычнасць і кемлівасць. Напрыклад, у студзені ён прапанаваў яшчэ адну кардынальную меру: нядбайных бацькоў, якія п'юць і не займаюцца выхаваннем сваіх дзяцей, а таксама даўжнікоў за паслугі ЖКГ прыцягваць да грамадскіх прац. І, як паведамлялі на пачатку года афіцыйныя СМІ, у Віцебскай вобласці будзе 900 прадпрыемстваў, якія возьмуць на сябе абавязак прымаць на працу нядбайных бацькоў.

Яна ІЛЬІНА.

ГРОМКОЕ ДЕЛО

Под статьей

Ходят теперь два руководителя ОАО "Ковры Бреста".

Как стало известно "Народной воле", прокуратура Республики Беларусь возбудила уголовное дело по статье "Злоупотребление властью или служебными полномочиями" в отношении гендиректора ОАО "Ковры Бреста" Сергея Федорука и начальника отдела маркетинга предприятия.

"Народная воля" уже писала о том, что это предприятие оказалось на грани банкротства, задолжав бюджету и по кредитам банков миллиарды рублей.

В данному случае, скорее всего, речь идет о прежних "грехах" противоправного характера, к которым были причастны должностные лица предприятия. В частности, в 2005 году ОАО "Ковры Бреста" отгрузило без предоплаты ковров на 40 миллионов российских рублей в адрес московской фирмы "Интекс". Оплата брестской продукции до сих пор не произведена...

Александр КОВАЛЬЧУК.

РЭГІЁН

Сумны рэкорд

У Гродзенскай вобласці ў красавіку была распачата рэкордная колькасць крымінальных спраў па фактах атрымання хабару (арт.430 Крымінальнага кодэкса). Як паведамілі ў аддзеле інфармацыі і грамадскіх сувязяў УУС Гродзенскага аблвыканкама, супрацоўнікі падраздзяленняў па барацьбе з эканамічнымі злачынствамі МУС сумесна з калегамі з КДБ выявілі ў мінулым месяцы 21 факт хабарніцтва.

Сярод самых рэзанансных спраў — атрыманне хабару 43-гадовым старшынёй аднаго з сельскагаспадарчых прадпрыемстваў Навагрудскага раёна, дэпутатам мясцовага сельсавета. Ён атрымаў амаль 4,5 млн рублёў ад двух індывідуальных прадпрымальнікаў за станоўчае вырашэнне пытання аб выдзяленні дадатковых плошчаў у арэнду. Крымінальную справу расследуе раённая пракуратура.

Вячаслаў БУДКЕВІЧ.

СЛЕДСТВА

Урач — гэта найвялікшая адказнасць

Распачата крымінальная справа ў дачыненні да ўрача жаночай кансультацыі Акцябрскай раённай бальніцы (Гомельская вобласць). Пры назіранні і лячэнні цяжарнай жанчыны 1972 года нараджэння гінеколаг учыніла шэраг парушэнняў пры выкананні службовых абавязкаў.

Як паведаміла прэс-служба УУС Гомельскага аблвыканкама, урач з 17 мая па 19 снежня 2006 года назірала і лячыла цяжарную жанчыну. Апошняя паехала нараджаць у Жлобін, дзе ўрачы выявілі, што плод мёртвы. Потым у абласным цэнтры жанчыне зрабілі аперацыю. Паводле папярэдніх звестак, жанчына два месяцы насіла мёртвы плод.

Паводле слоў прэс-сакратара УУС Гомельскага аблвыканкама, гінеколагу, якая дапусціла службовую нядбайнасць, інкрымінуецца ўчыненне злачынства, прадугледжанага артыкулам 162 Крымінальнага кодэкса Беларусі.

Фаіна МЯРКУЛАВА.

ПЕРСОНА

Олег ГРОМЫКО:

«Зеленые» не хотят, чтобы власть с одного «наркотика» пересела на другой...»

На днях Белорусская экологическая партия "Зеленые" призвала белорусов объединиться в борьбе с глобальными экологическими катастрофами и последствиями безответственной деятельности человека.
В интервью "Народной воле" лидер "зеленых" Олег ГРОМЫКО рассказал не только о немецких электростанциях и гомельских проблемах.

— Олег Семенович, как давно существует ваша партия?

— Белорусская партия "Зеленые" была образована в 1994 году в Гомеле. Моя семья жила недалеко от Чернобыля, две сестры и брат умерли от онкологических заболеваний. То есть меня проблемы экологии коснулись напрямую. И когда меня на одной из экологических конференций в Германии спросили, почему в Беларуси до сих пор нет партии "зеленых", я взялся за ее создание. Сегодня наша партия насчитывает более тысячи ста человек и достаточно известна в Беларуси.

— А некоторые утверждают, что ничего о ней не слышали. И даже не знают, как зовут лидера белорусских "зеленых" — я очень долго разыскивала Вас...

— Штаб-квартира партии "зеленых" находится в одном из самых загрязненных регионов Беларуси — Гомеле. Конечно, мы понимаем, что из-за удаленности от столицы, в которой происходит основная циркуляция социальной и политической жизни страны, мы многое упускаем. Но нам и в Гомеле весьма не просто было найти помещение под офис, не говоря уже о Минске...

Естественно, наши заявления об угрожающей экологии политике государства этому самому государству не нравятся. Сколько раз нас пытались закрыть, "минировали"... А сейчас в Гомеле разрешают проводить мероприятия и акции только на маленькой площади перед Дворцом культуры общества глухонемых, что, согласитесь, очень символично...

— Словом, власти не дают вам развернуться?

— Это так. У нас почти не

осталось каналов для распространения информации. Мы много раз приходили на наше местное гомельское телевидение, просили предоставить хоть немного эфирного времени. Нам не отказывали, но ставили одно условие — чтобы в наших речах не было никакого негатива по отношению к существующей власти. А ведь в сложившейся ситуации, даже будучи просто объективным, невозможно удержаться от критики. И очень обидно было, когда в записанном материале оставалось лишь то, что связано с проблемами выращивания комнатных растений и овощей...

За рубежом, несмотря на протестный характер деятельности аналогичных партий, на их поддержку выделяются немалые средства. А нам не только не помогают, но и, как я уже говорил, активно мешают. Хотелось бы, чтобы с такой активностью, с которой контролируется наша деятельность, осуществлялся контроль над экологической ситуацией в нашей стране.

— А как Вы оцениваете нынешнюю экологическую ситуацию в Беларуси?

— Партия придерживается мнения, что в тактическом плане государством принимается немало экологических решений. Но в стратегическом многие из них являются недостаточно обоснованными, ошибочными и даже опасными для нынешнего и будущих поколений.

За годы "особых" отношений Беларуси и России в сфере энергообеспечения белорусское правительство не сделало ничего для диверсификации источников энергии и обеспечения национальной ресурсной автономии. Более того, испытав в полной мере на себе "нефтегазовый наркотик", правительство принимает решение сесть на еще одну иглу — более грязную и опасную — ядерную.

Думаю, чиновники не хотят зла своей стране, но, погрязнув в решении текущих проблем, они утратили ощущение исторической реальности и перспективы, способность взглянуть на мир не только ведомственным оком, но и глазами своих сограждан, независимых экспертов, оценить объективно международный опыт и тенденции развития цивилизации.

— Как я понимаю, Вы категорически против строительства АЭС в Беларуси?

— Если наши академики считают, что АЭС — это так безопасно, то пусть вообще запланируют ее строительство перед зданием Академии наук!

Я думаю, если бы власть решила провести референдум по вопросу строительства АЭС, то ответ белорусов был бы однозначным — нет.

Многие знают, что электростанция под Ганновером защищена таким прочным куполом, что даже если на нее упадет самолет, то он не сможет его разрушить. Будут ли у нас предусмотрены подобные меры безопасности? Сегодня в Академии наук говорят, что это будет самая современная и безопасная станция. Но так же в свое время говорил и президент АН СССР Александров о ЧАЭС...

Например, Италия заменила свою ядерную программу программой развития других источников энергии. А такие страны, как Швеция, Дания, Германия, получают большое количество электроэнергии при помощи ветра, биотоплива и солнечной энергии. Кстати, в этих странах "зеленые" имеют существенную поддержку государства как моральную, так и материальную.

— Олег Семенович, а какие проблемы еще волнуют Вас как лидера "зеленых"?

— Например, тотальное загрязнение городов, качество воздуха и воды, продуктов питания.

— Слышала, что в европейских странах "зеленые" принципиально не едят мяса и не носят изделий из натурального меха. А Вы?

— Признаюсь: я мясо ем. Был даже забавный случай, когда мы приехали на конференцию в Англию в Оксфордский университет. Я жил в семье и меня как главу партии не кормили мясом. Все были очень удивлены, узнав, что я — не вегетарианец...

— Если можно, давате перейдем на личности. Расскажите, пожалуйста, о себе: чем занимались, где учились?

— Довольно долгое время я работал простым учителем географии. Окончил Могилевский педагогический институт в 1973 году. Учился, кстати, в одно время с Александром Лукашенко и Владимиром Коноплевым. Но мы не общались. Хотя, когда мы играли в ручной мяч, кажется, именно Лукашенко стоял у нас на воротах. Можно сказать, в то время мы были с ним в одной команде — спортивной...

Кстати, во времена студенческой жизни я был председателем первичной студенческой организации института по охране природы. Но ни Коноплев, ни Лукашенко в эту организацию не входили.

— Знаю, что у Вас есть весьма "экологическое" прозвище — Кедр. Откуда?

— В 2004 году легендарный председатель, дважды Герой Социалистического Труда Василий Константинович Старовойтов отмечал свой 80-летний юбилей, на который был приглашен и я. Я долго думал, что же подарить такому человеку и в конце концов решил преподнести кедр. Отдельная история про то, как я его "добывал", но в Мышковичи на празднование со мной приехал настоящий сибирский кедр. Посадили мы его с Нилом Гилевичем при помощи Сергея Калякина и Анатолия Лебедько. Василий Константинович опытным глазом определил, что дерево приживется. С тех пор, видимо, и прилипло ко мне прозвище...

Алиса НЕКОИНОВА.

ВНИМАНИЕ!

Да будет свет!

МИД Беларуси предупреждает водителей о необходимости круглосуточно использовать ближний свет фар при движении по территории Польши. "По информации посольства Беларуси в Польше, в связи с изменением законодательства Польши с апреля 2007 года устанавливается обязанность водителей всех транспортных средств, находящихся на территории этой страны, использовать круглосуточно во время движения ближний свет фар", — сообщили в пресс-службе белорусского МИД. Там отметили, что невыполнение указанного требования будет наказываться штрафом в размере 300 польских злотых (около 110 долларов США).

Есть и другая новость для тех, кто собирается в Польшу. В эту страну теперь вновь можно въехать по двум паспортам. Чем вызвано то, что Польша передумала ужесточать режим пересечения границы, не объясняется.

Соб.инф.

И ТАК БЫВАЕТ

Двое погибших из-за ... одной кошки

Сиамская кошка, которую семья оршанцев взяла с собой, отправляясь в гости к родственникам в поселок Заслоново Лепельского района, неожиданно вырвалась из рук держащей ее женщины и прыгнула на 23-летнюю жительницу Орши, сидевшую за рулем автомобиля. От испуга та потеряла управление машиной, и автомобиль, несколько раз перевернувшись, опрокинулся. Прямо на месте происшествия погибла 55-летняя хозяйка злосчастной кошки, свекровь девушки-водителя.

На следующий день в больнице от полученных травм скончался дедушка женщины-водителя. А что кошка? С ней как раз все нормально. Правда, ГАИ предупреждает: животных в автомобиле нужно перевозить в специальных контейнерах.

Игорь МОРОЗОВ.

Народная Воля http://www.nv-online.info
10 МАЯ 2007 г.

ЛИЦА ПОБЕДЫ

Ты был для меня всем...

Светлой памяти отца моего — Василия Савельевича Хляка

Ты был... Как трудно произносить эти слова сейчас. Ты был... Это значит, тебя уже нет.

Ангел-хранитель помогал тебе в войну: штурману, кадровому летчику истребительной и бомбардировочной авиации в ежедневных и еженощных боевых вылетах. Дважды горевшему в самолете и обмороженному, но не получившему ни одного ранения. Орден Ленина, Красного Знамени, три ордена Красной Звезды, орден "За боевые заслуги"... Я бы торжественно вручила тебе еще один, последний, от себя лично — "За болевые заслуги".

Ты так любил жизнь... Сейчас я могу писать об этом только в прошедшем времени. У тебя не нашлось врагов в 37-м, ты ушел за 76 дней до Дня ПОБЕДЫ. Седьмого мая тебе бы исполнилось 94. Для тебя это не возраст. А твой стаж, учитывая войну, где год за три, и Север — насчитывал 22 года!

Перед смертью ты сказал мне страшные слова: "Я — нищий". И это говорил ты, который работал на ответственных должностях до 82 лет, до последнего своего дня и получил инфаркт на службе. Потом второй — уже в госпитале. Здесь добрые ангелы не отвернулись от тебя. Они видели, как мы страдаем от одной мысли, что тебя не станет. И ты вышел из больницы самостоятельно!

Ты был для меня ВСЕМ — отцом, матерью, другом, учителем и старшей сестрой. И я поверила, что ты будешь ВЕЧНО. За всю свою жизнь я не видела тебя небритым, даже слегка выпившим или с сигаретой во рту. Ты был чрезвычайно строг к себе. Ни разу меня не наказал, не повысил голоса, НЕ ПОДВЕЛ.

С раннего детства я была очарована тобой. Всегда крутилась под ногами, готовая на все, лишь бы тебе угодить. Когда мое щебетание утомляло, ты мог отключить меня на любой срок, поворотом ключа, как заводную куклу. Однажды ночью ты улетел в командировку. И мое молчание затянулось на неделю. Никакие "отмычки" в доме не могли совершить того чуда, которое было присуще лишь тебе. Даже кусочек черствого хлеба, заботливо привезенного от "зайчика", воспринимался, как самый дорогой подарок.

Мы часто ссорились со старшей сестрой за право идти от тебя слева и держать под руку. Ведь правая рука должна быть свободна, чтобы "отдавать честь". Эта привычка сохранилась у меня и сегодня...

Все последнее время я могла слышать по телефону твой бодрый голос. На вопрос "Как ты себя чувствуешь?" непременно отвечал: "Лучше, чем всегда!" Ты усыпил мою бдительность... чтобы не волновать...

Ты был Чрезвычайно Скромным ЧЕЛОВЕКОМ. Никогда не надевал наград. Везде стоял в очередях. На мой

детский вопрос "За что получил орден Ленина?" шутливо отвечал: "За то, что командир эскадрильи получил звезду Героя".

Твой внук Дима не отходил от тебя. Он цеплялся за штаны и звал: "Дед, а дед...", а ты строго отвечал: "Я вовсе не дед". Ребенок испуганно пробормотал: "Ну как же не дед? Вот же они, твои ВОЕННЫЕ РУКИ..." Едва научившись говорить, поздравлял тебя "С ДНЕМ ВОЕННО-ВОЗДУШНОГО... шарика".

За несколько часов до нашего горя мне принесли книгу Серафима Роуза "Жизнь после смерти". И даже тогда я не могла предположить, что это — ПРЕДЗНАМЕНОВАНИЕ. Я просто отложила ее до других времен...

В дни ВЕЛИКОГО ПРАЗДНИКА я снова склоняюсь до самой земли, и горькие слезы капают на твою могилу... И так будет ВСЕГДА, пока я жива...

Тамара ГУЛЕЗОВА.

ТОЛЬКО ЦИФРЫ

Никто не забыт, ничто не забыто?

В мире, на территории 49 государств находятся около 52 тысяч воинских захоронений, где покоятся останки советских воинов, сообщил начальник Военно-мемориального центра Вооруженных сил России генерал-майор Александр Кирилин. "В 52 тысячах установленных воинских захоронений покоится прах около 9 миллионов человек. Установлены имена лишь около 25% из них", — сказал Александр Кирилин на заседании пресс-клуба военных обозревателей российских СМИ, которое прошло в Минобороны России.

ЕСТЬ ВОПРОС

Снег на молодую листву — это не страшно, а обидно

В этом году 1 мая было нечто невообразимое. Я как раз была на даче, когда выпал настоящий зимний снег, — на цветы, на первую весеннюю зелень, на цветущие плодовые деревья и кустарники... Что в этой связи говорят специалисты, ждать ли хоть какого-то урожая?

Регина СТАХОВИЧ, г.Минск.

Как сообщил начальник главного управления растениеводства Министерства сельского хозяйства и продовольствия Григорий Романюк, специалистов особенно интересует, как перенесут заморозки посевы озимого рапса, так как во многих регионах культура начала набирать цвет. Беспокоит также состояние посевов сахарной свеклы и льна, особенно в южных регионах, где эти культуры посеяли первыми, и они достигли определенного роста. А вот для большей части посевов озимых зерновых неожиданные заморозки не представляли серьезной угрозы, так же, как и для посевов яровых зерновых, считает специалист.

Специалисты утверждают, что нынешние заморозки представляют большую угрозу плодовым деревьям, которые начали уже цвести. При цветении плодовых деревьев особенно опасно снижение температуры до минус 2 градусов и ниже. Но все зависит от того, как долго держится такая низкая температура. Если, к примеру, температура минус 2 градуса продержится в течение 4 часов, то это приводит к 10—15% потерь. Однако на Полесье температура воздуха местами опускалась до минус 4 — минус 5 градусов, и это может более серьезно отразиться на формировании будущего урожая.

Кстати, заморозки пришлись на период, когда цвели только груши и косточковые плодовые деревья. Большинство яблоневых садов еще не достигли розового бутона, поэтому есть надежда, что в нынешнем году большого урона заморозки яблоневым садам не нанесут.

Игорь МОРОЗОВ.

СПОВЕДЗЬ

Чырвоныя каралі

Старонняму чалавеку здалося б, што ў нашай хаце якая бяда: маці, заламаўшы рукі, галасіла, як па нябожчыку, а бацька з панурым выглядам сядзеў ля стала, падпёршы рукой шчаку. Толькі ў маім сэрцы пунсовай кветачкай цвіло шчасце. І яго не маглі затапіць мацярынскія слёзы, не мог зламаць пануры і халодны, бы сіберны вецер, бацькоўскі погляд. А шчасце гэта звалася каханнем. Каханнем да ўдавы з чатырма дзецьмі, якая была на восем гадоў старэйшай за мяне.

— Як ты жыць будзеш, пустагаловы? — перапыніўшы галашэнне, у чарговы раз спытала маці. — Гэтых чацвёра, а потым яшчэ свае дзеці народзяцца.

— Ага, сапраўдны цыганскі табар, — паддакнуў ёй бацька, намякаючы на тое, што абранніца мая была смуглявенькая, бы цыганачка, да спеваў ды танцаў здатная. І працавала яна мастацкім кіраўніком у Доме культуры за пяць кіламетраў ад нашай вёскі. Па разуменні маіх бацькоў-сялян, гэта была ніякая не работа, а дарэмная трата часу. Вось каб швачка ці кухарка, тады іншая справа. А так...

Гэтакі спектакль паўтараўся ў нашай хаце ўжо тры вечары запар. А сёння ён праходзіў з асаблівым імпэтам, бо я паказаў бацькам чырвоныя, як жарынкі з вогнішча, каралі, што купіў для сваёй каханай.

Урэшце бацьку, відаць, надакучыла маміна галашэнне, і ён строга сказаў:

— Годзе, Кацярына! Няхай робіць, што хоча. Не маленькі ўжо: дваццаць сем гадоў споўнілася. Толькі ні вяселля, ні якой іншай гулянкі ладзіць не будзем. Няма чаго людзей смяшыць. І жыве пасля жаніцьбы няхай як хоча, дапамагаць ні рублём, ні парадай не станем.

Маці нібы толькі гэтага і чакала: раптам перастала плакаць і пайшла ў запечак слаць пасцель.

З мяне кпілі сябры, насміхалася радня, але я ні на што не звяртаў увагі. У адзін з цёплых вераснёўскіх вечароў сабраў свае небагатыя пажыткі, паклаў іх у "Масквіч", які пару гадоў назад купіў за ўласныя грошы, і паехаў да сваёй Альбіны.

Яны, усе пяцёра, нібы спецыяльна сядзелі ля акна і чакалі, калі ля варотаў з'явіцца мая машына. Пазнаўшы яе, выскачылі на падворак: Альбіна з двухгадовай Кацярынай на руках, чатырохгадовы Мар'ян, Антон, якому было шэсць гадкоў, і сямігадовы Толік. Абнялі за шыю, павіслі на руках, а потым пабралі з машыны мае клункі і дружна панеслі ў хату.

Калі павячэралі і дзеці ўлегліся спаць, мы з Альбінай яшчэ доўга сядзелі ля стала, гутарылі пра жыццё.

— Яшчэ не позна, Андрэйка, павярнуць назад, — змахваючы з вачэй слязінкі, сказала Альбіна. — Падумай, якую цяжкую ношу ты ўзвальваеш на свае плечы. Кабеты на рабоце варажылі, што ўсё гэта ў цябе несур'ёзна: пажывеш крышку са мной і ўсё роўна кінеш...

— Многа яны разумеюць, твае кабеты. Я прыехаў сюды не для таго, каб вяртацца назад.

Праз год у нас нарадзіўся Васілёк, а яшчэ праз пару гадоў — Васілінка. Не прымусіў сябе доўга чакаць і Дзяніска. Сям'я расла, а дом у нас быў не вялікі. Вырашылі будавацца. Не тое, каб новы ўзводзіць, а да гэтага тры пакоі прыбудаваць. Калі ўжо былі ўстаноўлены кроквы, пасланы латы, мы пачалі цягаць на дах шыфер. Старэйшы сынок, Толік, вельмі стараўся дапамагчы, круціўся побач. Але работа гэта для яго яшчэ была цяжкая, і я колькі разоў казаў хлопчыку, маўляў, не лезь. Усё роўна, як душа што чула. Мы цягнулі ўверх чарговы ліст, як раптам вяроўка абарвалася і шыфер паляцеў уніз. Як сякерай адсекла... Пакуль мітусіліся, пакуль дабраліся да абласной бальніцы, ручку выратаваць не ўдалося. Праўда, дактары прышылі яе, зрабілі ўсё, што маглі, з цягам часу нават пальцы крыху сталі варушыцца, але ж калекам застаўся хлопец, не работнік.

Я думаў, што не перажыву гэтага гора. Як гляну на чырвоныя каралі, якія амаль пастаянна насіла на шыі Альбіна, яны здаюцца мне кроплямі крыві, што застылі на пяску ля новай прыбудоўкі...

Пачуўшы пра такое гора, упершыню за столькі гадоў да нас прыехалі мае бацькі. Убачыўшы нашы з Альбінай пачарнелыя ад перажывання твары і збялелы ад хваробы тварык Толіка, бацька зняў з сівой галавы шапку і ціха прамовіў:

— Даруй нам, сынок. І ты, нявестачка, даруй. Не верылі мы, што ў вас зладзіцца жыццё. Думалі, што так, забавы адны...

Бацькі на той час яшчэ трымалі моцную гаспадарку. Яны збылі амаль палову жывёлы, а грошы далі нам на лячэнне Толіка. Толькі карысці ад таго лячэння было мала. І тады мы вырашылі даць хлопцу вышэйшую адукацыю, каб набыў такую спецыяльнасць, якая была б яму па сіле. Ён скончыў універсітэт, дасканала авалодаў англійскай мовай. Цяпер жыве і працуе за мяжой. Ажаніўся. Мае дачушку.

Каго толькі няма ў нашай вялікай сям'і! І доктар, і спартсмен, дзве настаўніцы, будаўнік, лётчык, агранам. Усе нашы дзеці выраслі сумленнымі і працавітымі людзьмі. Нам з Альбінай ніколі за іх не сорамна.

Як занемаглі бацькі, то тры апошнія гады жылі ў нашай сям'і. Памерлі яны вясною. Спачатку тата, а праз два тыдні мама. Ні поглядам, ні словам, ні ўчынкам мая Альбіна не напомніла свёкру і свякроўцы пра тое, што яны не хацелі, каб я з ёй ажаніўся. Разумная і мудрая жанчына. Я бязмерна шчаслівы, бо нездарма ў народзе кажуць: разумная жонка — шчасце, дурная — гора. Так яно, прынамсі, і ёсць.

З пашанай,

Андрэй СЫМАНОВІЧ.

Баранавіцкі раён.

ТАК ДУМАЮ!

Касабокая фізкультура

Паважаныя сябры! Хачу падзяліцца сваімі меркаваннямі наконт праблемы фізічнай падрыхтоўкі і спорту.

Добра, што ў нашай краіне надаецца шмат увагі фізкультуры і спорту. Але ж забота гэта нейкая "касабокая", зарыентаваная на густы адной асобы. Чаму самым прыярытэтным відам спорту ў нас з'яўляецца хакей, а галоўным сродкам фізічнай падрыхтоўкі аб'яўляюцца лядовыя палацы? Наўрад ці прыбавяць здароўя моладзі нават самыя апантаныя назіранні за хакейнымі матчамі. Ці не лепей было б сродкі, патрачаныя на будаўніцтва і падтрыманне лядовых палацаў, накіраваць на будаўніцтва басейнаў ды спартыўных пляцовак пад адкрытым небам. Часта вядомая ўсім асоба прыводзіць прыклад Чэхіі, дзе маюцца нібыта тысячы залаў для заняткаў хакеем. Але ж у той жа Чэхіі ў кожным двары таксама абсталяваны пляцоўкі для гульні ў баскетбол, валейбол альбо футбол, а таксама маюцца дзіцячыя пляцоўкі з рознымі снарадамі для дзяцей. Пры гэтым дзіцячыя пляцоўкі адрозніваюцца адна ад адной наборам прыстасаванняў. У адной з заходніх, не самых багатых, краін мне даводзілася бачыць пачатковыя школы, дзе на нейкія тры сотні вучняў маецца па трыччатыры комплексы з самымі разнастайнымі і нават, на мой погляд, дзіўнымі, але ў той жа час простымі прыстасаваннямі для поўзання, падцягвання, скокаў, развіцця раўнавагі і гэтак далей. (Між іншым для амартызацыі пры падзенні зямля пад імі заўсёды пакрыта кавалачкамі кары дрэў.) І гэта пры наяўнасці дзіцячых пляцовак у кожным парку альбо скверы! А што маем мы? У лепшым выпадку на некалькі двароў — пляцоўка з традыцыйнымі пясочніцай і горкай для немаўлят. Што рабіць дзецям 7—10 год альбо падлеткам? Вось і сёрбаюць піва, лузгаюць семкі ды смаляць цыгарэты. І нядзіўна, што толькі лічаныя падлеткі могуць падцягнуцца на турніку альбо выканаць нейкія іншыя практыкаванні. А ці ёсць у нас водныя комплексы, куды можна было б, не выязджаючы з горада, без усялякіх абанементаў у любы час прыйсці ўсёй сям'ёй, дзе створаны ўмовы на любы ўзрост і любы густ, як гэта ёсць ва ўсіх цывілізаваных краінах?.. А колькі школ альбо ВНУ ў нашай краіне могуць пахваліцца наяўнасцю басейна?.. Між тым любы ўрач скажа вам, што менавіта плаванне з'яўляецца самым дзейсным сродкам фізічнага выхавання, эфектыўным спосабам супрацьдзеяння скаліёзу, застою крыві і іншым праблемам, якія ўзнікаюць у выніку шматгадзіннага сядзення за партамі, сталамі ды камп'ютэрамі.

Давайце ўявім на хвілінку рэферэндум у краіне па пытаннях развіцця фізічнай культуры. Наўрад ці народ так аднадушна выказаўся б на карысць толькі лядовых відаў спорту.

Вольга КАРНЯЛЮК.

ЗДАРЭННЕ

Не вытрымаў...

У Пружанскім раёне 51-гадовы мужчына абліў сябе бензінам і падпаліў.

Інфармацыя з раённай бальніцы аб тым, што з вёскі Лінова са шматлікімі апёкамі цела дастаўлены мужчына, паступіла ў аддзел унутраных спраў ў 18.00. Вясковец быў у стане шоку. У яго апёкі 2-й, 3-й і 4-й ступені. На момант здачы гэтага нумара ў друк мужчына знаходзіўся ў рэанімацыйным аддзяленні, стан яго здароўя медыкі ацэньвалі як вельмі цяжкі.

Аб тым, што прымусіла вартаўніка Аранчыцкай птушкафабрыкі здзейсніць такі ўчынак, пакуль невядома. Паводле папярэдняй інфармацыі, здарэнне адбылося каля 17 гадзін дня, калі мужчына знаходзіўся дома адзін.

Праводзіцца праверка.

Ларыса ШЫГАНАВА.

ПАЗІЦЫЯ

Я не супраць праваслаўя. Я супраць прарасійскіх папоў

Прачытаў артыкул доктара гістарычных навук, прафесара Леаніда Лыча "Мы што, хочам стаць расійскай правінцыяй?" і артыкул Вольгі Грынявіцкай "Беларускія ўлады выставілі польскіх ксяндзоў" і вырашыў узяцца за асадку. Відавочная няроўнасць канфесій у Беларусі і роля ў русіфікацыі насельніцтва праваслаўнай царквы даўно мяне хвалюе.

Пачну з пытання. Чаму цяперашнім нашым уладам, мякка кажучы, не даспадобы ксяндзы хоць польская, хоць беларускага паходжання? Думаецца, таму, што ўсё беларускае, асабліва мова — як костка ў горле сённяшнім кіраўнікам. Памятаецца, калі першым сакратаром Віцебскага абкама КПБ быў Уладзімір Грыгор'еў, на адной з ягоных прэс-канферэнцый я сказаў: "Каб вы загаварылі па-беларуску, то і ўсё ваша атачэнне пачало б гаварыць гэтак жа". На што партыйны бос з запалам адказаў: "При Сталине за такие речи расстреливали!" Мне толькі прыйшло ў галаву адказаць: "Дзякуй Богу, цяпер не тыя часы, а вы — не Сталін".

З тых часоў мала што змянілася ў адносінах нашых кіраўнікоў да мовы тытульнай нацыі, да тых, хто ёю карыстаецца. Гаворыш па-свойму, значыць, "нацыяналіст" або "бээнэфавец". Між тым ксяндзы ва ўсіх парафіях спраўляюць імшу на беларускай мове (нават этнічныя палякі, хай сабе і з акцэнтам), а праваслаўныя папы — на царкоўна-славянскай, казані гавораць на старарускай.

У адной з царкоўных кніжак давялося чытаць, што слова Божае да народа трэба казаць на яго роднай мове, тады яно хутчэй і лепш даходзіць да розуму і сэрца слухаючых. У праваслаўнай царкве на Беларусі гэта ігнаруюць.

У невялікі прамежак часу, калі Станіслаў Шушкевіч-малодшы быў старшынёй Вярхоўнага Савета толькі што народжанай Рэспублікі Беларусь, у нас пачалі адраджацца і мова, і нацыянальная культура. Нават епіскап Полацкі і Глыбоцкі Дзмітрый старанна вучыўся гаварыць па-беларуску. У пашане ў старажытным горадзе быў благачынны, протаіерэй Міхаіл Уляхін, які звяртаўся да прыхаджан з казанямі на беларускай мове. У кафедральным Богаяўленчым саборы хор спяваў царкоўныя песнапенні і на беларускай мове. І гэта вельмі падабалася вернікам. Складаўся хор цалкам з прафесійных музыкантаў. У некаторых за плячамі была кансерваторыя, у іншых музыкальныя вучылішчы. Як яны спявалі!

А потым у Полацк прыехаў епіскап Глеб, які ў хуткім часе забараніў кафедральнаму хору спяваць царкоўныя песнапенні на беларускай мове. Прафесійныя музыкі дружна пакінулі кафедральны сабор і амаль у поўным складзе прыйшлі ў наваполацкую царкву Святога Архангела Міхаіла. Паслухаць іх спевы прыходзілі нават тыя, хто не лічыў сябе вернікам. Невялічкі храм не змяшчаў усіх жадаючых. Ды епіскап даведаўся пра гэта і тут жа забараніў настаяцелю храма дапускаць такое вальнадумства. Хор распаўся.

З цягам часу адзін з яго ўдзельнікаў стаў святаром Наваполацкай абшчыны Новаапостальскай царквы і вядзе службу па-беларуску. Іншыя махнулі рукой на праваслаўе і ходзяць ва уніяцкую царкву, што стаіць на ўскрайку мікраёна "Кароўнікі" ў старажытным Полацку. Я і некалькіх маіх сяброў перайшлі ва уніяты. Ходзяць у гэты храм і многія праваслаўныя вернікі з бліжэйшых вёсак.

Вышэйзгаданага протаіерэя Уляхіна за беларускасць пазбавілі благачыніі і адправілі настаяцелем храма ў дальнюю вёску Шпакоўшчына, потым перакінулі ў г.п.Ветрына — ператвараць закінуты будынак у Божы храм. Ён справіўся з гэтай задачай, але яго перавялі ў святары па-за штатам...

Мне не раз даводзілася бываць у гвардзейскім зенітна-ракетным палку Полацкага гарнізона, куды на благаслаўленне на воінскую службу маладога папаўнення запрашалі і прысланага замест Глеба новага епіскапа (цяпер архіепіскап) Феадосія. Блаславяючы маладых беларусаў на сумленную службу па абароне мірнага неба над нашай зямлёй, ён чамусьці кожны раз заклікаў іх браць прыклад з... расійскіх палкаводцаў Суворава і Кутузава.

Мяне ад такога аж перакручвала. Бо калі для расіян Суворaў — герой і ікона, дык для беларусаў ён кат, які заліў крывёй змагароў за волю нашу шматпакутную зямлю, за што атрымаў ад імператрыцы Кацярыны II ва ўладанне Кобрын і прылеглыя вёскі. Ведае пра гэта і вайсковае папаўненне. Ім, маладым салдатам, відаць, думалася: "А хіба ў нашай гісторыі няма з каго браць прыклад, як змагацца з ворагам і перамагаць не колькасцю, а ўменнем?"

Так, узяць хаця б вялікага князя Вялікага княства Літоўскага Вітаўта, які ў супольнасці з польскім каралём Ягайлам разграміў пад Грунвальдам закаваныя ў стальныя латы крыжакоў, і пасля гэтай перамогі нага немцаў трыста год не ступала на нашу зямлю. А чым не прыклад гетман ВКЛ Канстанцін Астрожскі, які атрымаў каля 60 бліскучых перамог? Біў меншай колькасцю крымчакоў, з 30-тысячным войскам ушчэнт разграміў пад Оршай на рацэ Крапіўна 80-тысячнае маскоўскае войска. Ды толькі святарам рускай праваслаўнай царквы прыводзіць такія прыклады — барані Божа!

У 1707 годзе расійскі праваслаўны цар Пётр I са сваімі паплечнікамі ў Сафійскім саборы забілі пяць уніяцкіх святароў і зрабілі з сабора склад ваеннай амуніцыі, а ў сутарэннях — парахавы. У 1710 годзе, пакідаючы Полацк, расіяне ўзарвалі Сафійку. Аднаўляць разбураны храм пачаў у 1738 годзе уніяцкі арцыбіскуп Флярыян Грабніцкі. Аднаўленне доўжылася да 1750 года. Менавіта тады сабор набыў цяперашні выгляд. І, нягледзячы на такія варункі, наша праваслаўе напрыканцы мінулага стагоддзя хацела прыбраць Сафійку да сваіх рук. Аднак нацыянальна свядомай грамадскасці ўдалося адстаяць святыню, зрабіць яе экуменічным і культурным храмам і цэнтрам асветніцтва.

...Калі я працаваў у Дуброўне, у райгазету прыйшло абуральнае пісьмо ад вернікаў. У ім яны скардзіліся на мясцовага папа. Пісалі, што ён бязбожна п'е і робіць непрыстойнасці. Рэдакцыя адказала, што папоўскія справы не іх "епархія", трэба звяртацца ў епархію царкоўную. Што вернікі і зрабілі. Праз нейкі час папа-п'яніцу і бабніка з Дуброўна ўбралі. На яго месца прыслалі другога. Як аказалася, ніколькі не лепшага.

Напрыканцы мінулага года наваполацкія літаратары прыйшлі на сустрэчу з жыхарамі аднаго з інтэрнатаў ВА "Нафтан". Сюды чамусьці запрасілі і святара Валерыя. Пасля доўгай прамовы ён спытаў: "Вопросы будут?"

— Айцец Валерый, — звярнуўся я, — чаму ў беларускай праваслаўнай царкве не служаць на беларускай мове?

Ён пачаў гаварыць, што кананічныя царкоўныя кнігі і малітвы вельмі цяжка перакласці на беларускую мову... Тады я задаў другое пытанне:

— А чаму ксёндз Чайкоўскі і іншыя ксяндзы служаць у касцёлах на беларускай мове і за сценамі храмаў у зносінах з прыхаджанамі карыстаюцца яёю? А вы вось і з намі, беларускамоўнымі, гаворыце па-расійску? Мне здаецца, што праваслаўная царква на беларускай зямлі выконвае наказ Мураўёва-вешальніка, які казаў прыкладна так: "Что не сделал здесь русский штык, доделают русские попы и учителя!" Так ці не?

На гэта айцец Валерый і не спрабаваў адказаць. Ён спаслаўся на тое, што забавіўся з намі і яму трэба спяшацца на вячэрнюю ў храм. Падняў полы расы і паспяшаў да выхаду. А я застаўся пры сваёй думцы, што БПЦ — фікцыя, правільней будзе казаць — РПЦ на Беларусі. Яна працягвае адлучаць даверлівых вернікаў ад роднай мовы і гісторыі. І для гэтага працуюць больш за 1400 праваслаўных абшчын, 27 манастыроў, 3 вышэйшыя духоўныя навучальныя ўстановы, епархіяльныя духоўныя навучальныя ўстановы і нядзельныя царкоўна-прыходскія школы.

Калі я не маю рацыі, то няхай хто-небудзь з праваслаўных святароў пераканае мяне і іншых у адваротным.

Юрась КАСЦЮК, жыхар г.Наваполацка.

P.S.

БПЦ нельга назваць беларускай, таму што яна падпарадкоўваецца Маскоўскаму Патрыярхату, а не Усяленскаму Патрыярхату. Ёсць Беларуская праваслаўная аўтакефальная царква, але яна знаходзіцца далёка ад роднай зямлі і аб'ядноўвае беларусаў ЗША і Канады. Праваслаўнае кіраўніцтва БПЦ у Мінску яе не прызнае і ніякіх зносін не падтрымлівае. Інакш і быць не можа, бо тая ж царква не падпарадкоўваецца Маскве, і Масква не дазваляе з аўтакефальнай знацца.

У маскоўскага праваслаўя вельмі доўгія рукі, агрэсіўны і кансерватыўны характар і моцны захват (барцоўскі тэрмін), вырвацца з якога вельмі складана. Таму сучаснай БПЦ у бліжэйшым будучым не стаць сапраўды беларускай і аўтакефальнай, бо ўзначальваюць яе служкі Маскоўскага Патрыярхату, які вельмі даспадобы сённяшняму кіраўніцтву Беларусі.

Іншая справа з касцёлам. Папа даў загад, каб ксяндзы ў любым касцёле служылі імшу на мове тытульнай нацыі той краіны, у якой яны выконваюць свой пастырскі абавязак. Справядліва!

Народная Воля http://www.nv-online.info
10 МАЯ 2007 г.

Дзень Еўропы

9 мая, “Дзень Еўропы”, — гадавіна Дэкларацыі Шумана. Выступаючы ў Парыжы ў 1950 годзе, Роберт Шуман, на той час міністр замежных спраў Францыі, прапанаваў новую форму палітычнай арганізацыі для Еўропы, мэта якой была зрабіць вайну на еўрапейскім кантыненце немагчымай.

Яго бачанне і прадказанні былі пацверджаны сёлета, калі мы адзначылі 50-ю гадавіну Еўрапейскага Саюза, арганізацыі, створанай, як вынік той знакамітай Дэкларацыі.

Гэта быў, безумоўна, вялікі поспех. На працягу 50 гадоў краіны-ўдзельніцы мелі нябачны дагэтуль узровень міру, дабрабыту і стабільнасці.

З цягам часу Еўрапейскі Саюз эвалюцыянаваў у нешта большае, чым просты гандлёвы блок, які каардынуе гандлёвую палітыку ўдзельнікаў і ўсталёўвае агульныя тарыфы. Сёння Еўрапейскі Саюз з’яўляецца палітычным і эканамічным праектам, які аб’ядноўвае 27 еўрапейскіх краін і больш за 490 мільёнаў людзей.

Яго грамадзяне могуць вучыцца, працаваць альбо жыць у іншых краінах ЕС пры мінімальных фармальнасцях і паўсюль карыстацца сістэмамі аховы здароўя і сацыяльнай абароны. Для перамяшчэння ў межах Еўропы ўсё радзей патрабуецца пашпарт, і большасць яе грамадзян карыстаецца адзінай валютай.

ЕС актыўны ва ўсіх сферах, якія кідаюць выклік грамадству ў XXI стагоддзі. Мы — стратэгічны партнёр у такіх разнастайных пытаннях, як міжнародны тэрарызм, змяненне клімату, ВІЧ/СНІД і вырашэнне найбольш застарэлых канфліктаў у свеце.

Наш дабрабыт паўстаў з асаблівай формы рэгіянальнага супрацоўніцтва, якое развівалася поруч з глыбейшай прыхільнасцю да дэмакратыі, правоў чалавека і вяршэнства права. Менавіта гэты досвед, сакрэт нашага ўласнага поспеху, мы хочам перадаць іншым.

Мы ўсё яшчэ ў працэсе выпрацоўкі нашай агульнай еўрапейскай знешняй палітыкі. Але мы ўжо з’яўляемся найбуйнейшым у свеце донарам міжнароднай дапамогі. У цяперашні час мы выдзяляем 60% сусветнай афіцыйнай дапамогі для развіцця, адна толькі Камісія выдзяляе больш за 7 мільярдаў еўра.

Мы імкнёмся змагацца з беднасцю і прадстаўляць гуманітарную дапамогу, дзе б яна ні спатрэбілася. Мы ўступаем у гандлёвыя і інвестыцыйныя партнёрствы. І мы выкарыстоўваем наш унікальны набор метадаў дапамогі краінам у пераходны перыяд, каб распаўсюдзіць наш дабрабыт і стабільнасць на іншых.

Мы мяркуем, што толькі праз супрацоўніцтва могуць быць знойдзены рашэнні гэтых пытанняў. Менавіта таму мы столькі ўвагі надаем нашым адносінам з нашымі партнёрамі ва ўсім свеце, і менавіта таму мы так падтрымліваем прынцып шматбаковых адносін.

Еўрапейскі Саюз мае разгалінаваную сетку афіцыйных пагадненняў і больш за 130 Прадстаўніцтваў па ўсім свеце, каб супрацоўнічаць з краінамі па такіх пытаннях, як гандаль, энергетыка, навакольнае асяроддзе, правы чалавека і міжнародная арганізаваная злачыннасць.

Мы таксама ажыццяўляем паліцэйскія і вайсковыя аперацыі. Мы накіравалі больш за 60.000 вайсковага і цывільнага персаналу, які дапамагае ў крызісных сітуацыях на Блізкім Усходзе, у Афрыцы і Інданезіі пасля цунамі.

У наступныя гады мы працягнем працаваць з нашымі сябрамі і партнёрамі над найважнейшымі праблемамі, якія стаяць перад намі: змяненне клімату, энергетычная бяспека, вырашэнне канфліктаў і кіраванне працэсамі глабалізацыі. Мы таксама будзем працаваць над пашырэннем дарагіх нам каштоўнасцяў, якія, на наш погляд, з’яўляюцца ключом да нашага дабрабыту, — павагі да правоў чалавека, дэмакратыі і вяршэнства права.

У гэты сімвалічны дзень мы зноў пацвярджаем задачы, якія мы ставім перад сабой на наступныя 50 год: выкарыстоўваць дасягненні папярэдніх 50 гадоў — нашае багацце, мір і досвед — не толькі каб падтрымліваць нашы ўласныя стандарты жыцця, але таксама і на карысць іншым.

Беніта ФЕРЭРА-ВАЛЬДНЕР,
еўрапейскі камісар па знешніх адносінах і палітыцы добрасуседства.

МЫСЛИ

Генсек ООН Пан Ги Мун: *Посягательства на свободу печати — это посягательства на международное право и человечность*

— За последний год в мире более 150 профессиональных работников СМИ погибли, исполняя свой долг, — говорится в послании генерального секретаря ООН Пан Ги Муна по случаю Всемирного дня свободы печати.

Многие представители СМИ были ранены, задержаны, подверглись преследованиям или были взяты в заложники. “Это происходит не только в условиях вооруженных конфликтов, но и в тех случаях, когда журналисты расследуют случаи коррупции или пишут о нищете и злоупотреблении властью”, — подчеркивается в послании главы ООН, которое цитирует служба новостей ООН.

Пан Ги Мун отметил, что сегодня все больше и больше людей получают возможность выходить на широкую аудиторию и доносить до нее свои мысли. Вместе с тем слишком часто они сталкиваются с попытками ограничить, запретить или заблокировать поток информации и идей. Генеральный секретарь ООН с тревогой отметил, что журналисты, стремящиеся рассказать о бедствиях других людей, часто становятся объектом нападений.

Пан Ги Мун заявил, что посягательства на свободу печати — это посягательства на международное право и человечность, и заверил, что ООН стоит и будет стоять на страже этой свободы и будет защищать всех людей, чей талант и преданность делу служат ее залогом.

“Свободная, защищенная и независимая печать представляет собой один из основополагающих элементов демократии и мира. Правительства, международные организации, средства массовой информации и гражданское общество должны играть надлежащую роль в поддержании этих фундаментальных принципов”, — подчеркнул Пан Ги Мун.

ФОТОВЗГЛЯД

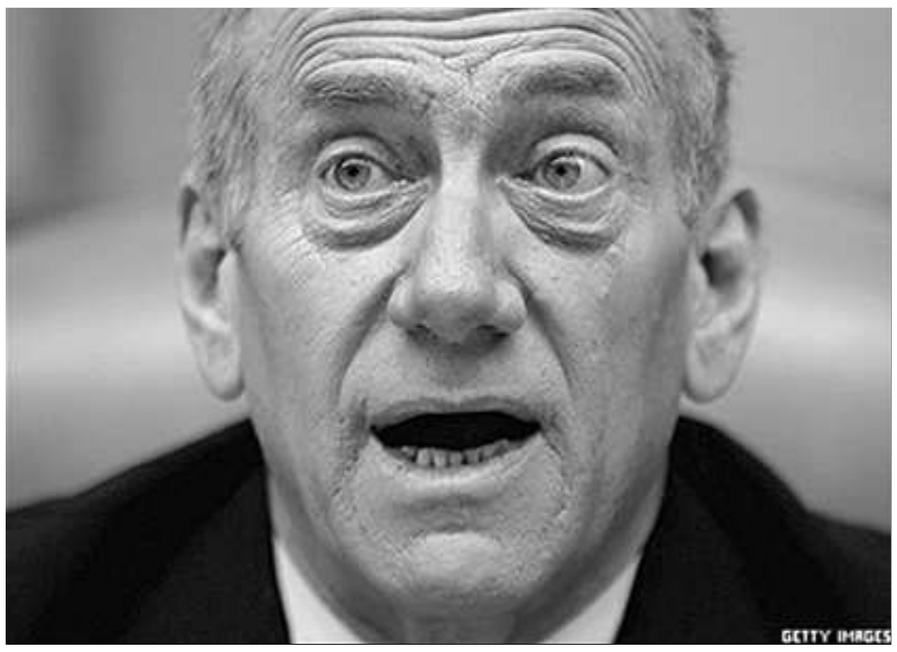

Израильский премьер-министр Эхуд Ольмерт: —В отставку? Ни за что!

ЗНАКОМЬТЕСЬ

Сотня самых влиятельных людей мира

Американский журнал Time опубликовал очередной ежегодный рейтинг 100 самых влиятельных людей мира. В список “людей, которые изменяют мир”, вошли 71 мужчина и 29 женщин из 29 стран.

Лица, попавшие в рейтинг, разделены на пять категорий: “актеры и представители шоубизнеса”, “лидеры и революционеры”, “герои и первопроходцы”, “созидатели и титаны” и “ученые и мыслители”.

В первой категории среди прочих присутствуют российская оперная певица Анна Нетребко, поп-певец Джастин Тимберлейк, комик Саша Барон Коэн, актер Леонардо Ди Каприо, музыкальный продюсер Рик Рубин, режиссер Мартин Скорсезе, актриса Кейт Бланшетт, модель Кейт Мосс, актер Брэд Питт.

В рубрике “лидеры и революционеры” упомянуты королева Великобритании Елизавета II, министр иностранных дел Израиля Ципи Ливни, госсекретарь США Кондолиза Райс, суданский диктатор Омар Хассан аль-Башир, лидер партии Индийский национальный конгресс Соня Ганди, министр обороны Кубы Рауль Кастро, губернатор Калифорнии Арнольд Шварценеггер, сенаторы-демократы и кандидаты в президенты США Хиллари Клинтон и Барак Обама, председатель КНР Ху Цзиньтао, король Саудовской Аравии Абдалла, спикер Палаты представителей Конгресса США Нэнси Пилози, мэр Нью-Йорка Майкл Блумберг, духовный лидер Ирана аятолла Али Хаменеи, Папа Римский Бенедикт XVI, федеральный канцлер Германии Ангела Меркель, глава “Аль-Кайеды” Усама бен Ладен.

“Героями и первопроходцами” были признаны телеведущая Опра Уинфри, финансовый магнат Уоррен Баффет, теннисист Роже Федерер, актер и режиссер Джордж Клуни, актер Майкл Джей Фокс, футболист Тьерри Анри и бывший чемпион мира по шахматам, политик Гарри Каспаров.

По версии журнала Time, “созидателями и титанами” можно назвать таких людей, как владелец компании Virgin Ричард Брэнсон, основатели популярного интернет-сервиса YouTube Чед Херли и Стив Чен, владелец крупнейшей в мире сталелитейной компании Mittal Steel Лакшми Миттал и глава Apple Стив Джобс.

В списке ученых и мыслителей следует выделить бывшего вице-президента США Альберта Гора, одного из ведущих специалистов NASA Алана Стерна, президента Всемирного экономического форума Клауса Шваба и одного из основателей компании Microsoft Пола Аллена.

Марат ТАЖИН:

«За Казахстаном укрепилась роль стратегического партнера Евросоюза»

Интервью министра иностранных дел Республики Казахстан

— Г-н министр, прошло сто дней Вашего пребывания на посту главы внешнеполитического ведомства Казахстана. Как бы Вы вкратце оценили итоги внешнеполитической деятельности Казахстана в 2006 году? И какие ключевые задачи стоят перед МИД в этом году?

— Глава государства Нурсултан Назарбаев назвал 2006 год прорывным для внешней политики нашего государства. Действительно, это подтверждается возросшей динамикой отношений Казахстана с Россией, Китаем, США, странами Евросоюза и Азии, нашими соседями по региону.

Если говорить о развитии сотрудничества с Европейским Союзом, то следует прежде всего отметить углубление политического диалога. Ключевое значение имел официальный визит президента Казахстана в Бельгию в декабре прошлого года. Впервые в истории сотрудничества Астаны и Брюсселя было принято Совместное заявление, подписаны Меморандум о взаимопонимании в сфере энергетики и Соглашение о сотрудничестве по использованию ядерной энергии в мирных целях. В результате двусторонние отношения вышли на качественно новый уровень, за Казахстаном укрепилась роль стратегического партнера Евросоюза в Центрально-Азиатском и Каспийском регионах.

С учетом усиливающегося внимания со стороны ЕС к развитию взаимоотношений с Центральной Азией, данное направление в этом году будет приоритетным. Итоги мартовской встречи в Астане глав внешнеполитических ведомств в рамках диалога “Тройка ЕС — Центральная Азия” обозначили заинтересованность в продолжении регулярных встреч.

Говоря о перспективах развития взаимоотношений Казахстана с ЕС, необходимо отметить два таких важных для нашей страны вопроса, как придание Казахстану статуса страны с рыночной экономикой и завершение переговорного процесса с ЕС по вступлению Казахстана в ВТО. Переговоры по ним мы планируем завершить уже в текущем году.

Одной из главных задач на сегодня остается продвижение нашей заявки на председательство в ОБСЕ в 2009 году. В целом итоги нашей деятельности в этом направлении можно оценить положительно. Нас поддерживает большинство стран — участниц Организации. Активные консультации с партнерами по ОБСЕ продолжаются. Совсем недавно Астану посетил действующий председатель Организации, глава МИД Испании М.А.Моратинос. И мы надеемся достичь консенсуса к Мадридской встрече министров иностранных дел, когда будет приниматься решение по нашему вопросу.

Что касается других направлений внешней политики Казахстана, то перспективными являются вопросы сотрудничества с Россией, связанные с реализацией собственных космических программ и развитием производственных и научных отраслей в этой сфере, использованием атомной энергии в мирных целях, транзитно-транспортным потенциалом, транспортировкой энергоресурсов.

Поступательное развитие стратегического партнерства с Китаем служит важным внешним условием экономического роста, диверсификации экономики, укрепления национальной безопасности Казахстана. Особое внимание уделяется максимальному обеспечению национальных интересов в вопросах рационального использования и охраны трансграничных рек, трудовой миграции, продвижения казахстанского капитала на китайский рынок, взаимодействию и координации в международных организациях, прежде всего в ШОС и ООН.

Итоги прошедшего года подтверждают, что, развивая отношения стратегического партнерства с США, следует сохранять многовекторность и разносторонность нашей политики с учетом необходимости создания благоприятных условий для решения политических и экономических задач, стоящих перед Казахстаном.

Особое внимание уделяется дальнейшему углублению торгово-экономического и инвестиционного сотрудничества с соседями по Центрально-Азиатскому региону. Возросшие экономические и политические возможности Казахстана позволяют нашей стране играть более активную и весомую роль в Центральной Азии, в том числе при решении существующих общерегиональных задач в области безопасности, водообеспечения, энергетики и экологии.

В 2007 году развитие взаимовыгодного экономического сотрудничества со странами Ближнего Востока и Азии будет занимать важное место во внешней политике Казахстана. Углубление тесного взаимодействия с государствами Юго-Восточной Азии будет способствовать расширению круга “друзей и партнеров” Казахстана.

В целом в текущем году МИД сконцентрируется на решении новых задач, поставленных президентом в февральском Послании “Новый Казахстан в новом мире”. Основная цель внешнеполитического курса нашей страны — вхождение в число 50-ти наиболее конкурентоспособных стран мира. В контексте новой международной ответственности Казахстана мы намерены и далее играть активную роль в обеспечении региональной стабильности, развитии интеграции в Центральной Азии, а также укреплять наши позиции в качестве центра межкультурного и межконфессионального согласия.

— Недавно в Астане Вы провели переговоры со специальным представителем Генерального секретаря НАТО по странам Центральной Азии и Кавказу Робертом Симмонсом. Что можно было бы назвать сегодня новым во взаимоотношениях Казахстана с НАТО?

— Развитие сотрудничества с НАТО имеет устойчивую положительную динамику. В прошлом году принят Индивидуальный план действий Партнерства (ИПДП) — один из основополагающих документов нашего сотрудничества с Альянсом. Принятие ИПДП свидетельствует о выводе отношений на качественно новый уровень и способствует углублению всеобъемлющего диалога с НАТО по наиболее актуальным проблемам международной и региональной безопасности. В рамках данного программного документа ведется активная работа, в частности, в таких областях, как модернизация Вооруженных сил Казахстана, их оперативная совместимость со стандартами НАТО, обучение военных кадров, подготовка к участию в совместных операциях, борьба с терроризмом и наркотрафиком, чрезвычайное гражданское планирование, наука и образование.

В декабре 2006 года президент Нурсултан Назарбаев совершил визит в штаб-квартиру Альянса. В ходе его переговоров с Генеральным секретарем НАТО Яапом де Хооп Схеффером состоялся углубленный обмен мнениями о состоянии и перспективах сотрудничества между Казахстаном и Альянсом, а также об актуальных проблемах международной и региональной безопасности. Обеими сторонами дана высокая оценка достигнутому уровню диалога и практического взаимодействия в рамках ИПДП, выражено стремление к дальнейшему укреплению связей и расширению спектра программ, представляющих взаимный интерес.

В ходе визитов спецпредставителя Генсека НАТО по Центральной Азии и Кавказу Роберта Симмонса обсуждается практическая реализация достигнутых договоренностей. В ходе его последнего визита в Астану в феврале этого года состоялись переговоры с руководством Совета Безопасности, Министерств иностранных дел, обороны, по чрезвычайным ситуациям, Пограничной службы, представителями депутатского корпуса.

В целом сотрудничество Казахстана с НАТО развивается поступательно и не противоречит нашим обязательствам в рамках других структур (ОДКБ, ШОС).

— Известно, что одним из главных вопросов для Европы становится обеспечение энергетической безопасности. Какой Вам видится в этом роль Казахстана?

— Для Казахстана в его стратегическом партнерстве с Европейским Союзом энергетический фактор является одним из важнейших вопросов. Сегодня наша страна экспортирует в страны Европы энергоресурсы на сумму, превышающую 10 миллиардов долларов. В основе нашего энергетического сотрудничества — безопасность энергопоставок, углубление и расширение маршрутов транспортировки казахстанских углеводородов.

БИОГРАФИЯ

ТАЖИН Марат Муханбетказиевич родился 8 апреля 1960 года в г.Актюбинске. Окончил Алма-Атинский институт народного хозяйства и аспирантуру Казахского государственного университета имени С.М.Кирова. Доктор социологических наук, профессор.

С 1992 года — в Аппарате президента и Кабинета министров Республики Казахстан: первый заместитель заведующего, заведующий Отделом внутренней политики, заместитель руководителя Аппарата президента РК и руководитель Информационно-аналитического центра.

В 1994—1995 годах — государственный советник президента Республики Казахстан.

В 1995—1999 годах — заместитель руководителя Администрации президента и руководитель Центра анализа и стратегических исследований Администрации президента.

В 1999—2001 годах — помощник президента по вопросам национальной безопасности — секретарь Совета безопасности Республики Казахстан.

В 2000 году исполнял обязанности председателя Государственной комиссии Республики Казахстан по борьбе с коррупцией.

В 2001 году возглавлял Комитет национальной безопасности Республики Казахстан.

В 2002 году — помощник президента по вопросам национальной безопасности — секретарь Совета безопасности Республики Казахстан.

С августа 2002 года — первый заместитель руководителя Администрации президента Республики Казахстан.

С апреля 2006 года — помощник президента — секретарь Совета безопасности Республики Казахстан.

11 января 2007 года назначен на должность министра иностранных дел Республики Казахстан.

Награжден орденом “Курмет” и двумя медалями.

Географическое положение Казахстана обуславливает необходимость строительства целой сети экспортных трубопроводов через территории сопредельных государств. Сегодня наши энергоносители поставляются на зарубежные рынки сбыта по нефтепроводу Каспийского трубопроводного консорциума, трубопроводу Атасу—Алашанькоу. Мы присоединились к проекту Баку—Тбилиси—Джейхан (БТД).

Мы также рассматриваем проект трубопровода Одесса—Броды—Плоцк (ОБП) в контексте Проекта расширения “Каспийского трубопроводного консорциума”.

В рамках развития перспективных экспортных маршрутов проводится работа по проекту создания Казахстанской каспийской системы транспортировки (ККСТ), которая предполагает транспортировку казахстанской нефти с казахстанского побережья Каспийского моря в Баку и далее по нефтепроводу БТД.

Следует отметить, что каспийско-черноморское направление приобретает для Казахстана важное значение в свете активизации казахстанских предпринимательских кругов и национальных компаний в таких странах Кавказа, как Азербайджан и Грузия, учитывая транзитно-транспортный потенциал данных стран.

В настоящее время прорабатывается вопрос о возможном участии Казахстана в проекте Паневропейского нефтепровода (Pan European Oil Pipeline — PEOP) и использовании его в качестве одного из альтернативных вариантов поставок углеводородного сырья на рынки Европы. Данный нефтепровод позволит разгрузить турецкие проливы Босфор и Дарданеллы, через которые осуществляется транспортировка значительных объемов нефти, в т.ч. и казахстанских компаний.

Казахстан рассматривает возможность приобретения у Греции и Болгарии доли в проекте нефтепровода Бургас—Александруполис, который позволит поставлять нефть в Европу, минуя Босфор. Казахстанская сторона заинтересована в данном проекте. Переговоры с Болгарией начнутся уже в текущем месяце, позднее — с Грецией. Доля Казахстана будет зависеть от условий, которые будут выработаны в ходе переговоров.

В Казахстане внимательно следят за ходом реализации других альтернативных маршрутов. Среди них: нефтепровод Констанца (Румыния) — Триест (Италия) и российско-турецкий газопровод “Голубой поток”.

В целом политика Казахстана в сфере энергетической безопасности является органичной частью нашей сбалансированной внешнеполитической стратегии.

— Заметное внимание мировые СМИ уделили недавнему визиту президента Казахстана Нурсултана Назарбаева в Киев. Насколько плодотворным был этот визит и как Вы оцениваете реакцию на него в столицах стран СНГ и Евросоюза?

— Февральский официальный визит главы государства в Киев был весьма плодотворным в плане дальнейшего углубления всестороннего сотрудничества с Украиной, которая является нашим важным политическим и экономическим партнером. Одной из главных целей визита стало официальное открытие Года Казахстана в этой стране. Программа визита включала встречи с президентом Украины В.Ющенко, премьер-министром В.Януковичем, председателем Верховной Рады А.Морозом и участие в бизнес-форуме “Казахстан—Украина: новые возможности для бизнеса”.

В ходе визита были обсуждены перспективы сотрудничества в рамках СНГ и ЕЭП. По итогам переговоров президентами двух стран был подписан План действий “Казахстан—Украина на 2007—2008 гг.” (“Дорожная карта-2").

Приняты также Протокол о внесении изменений в межправительственное соглашение о сотрудничестве по поставкам казахстанской нефти в Украину и ее транзита по территории Украины и Соглашение между акиматом Мангистауской области и Львовской областной государственной администрацией о торгово-экономическом, научно-техническом и культурном сотрудничестве.

Визит главы государства в Киев стал очередным отражением многовекторного курса внешней политики Казахстана, поддерживающего и развивающего равноправные отношения со всеми странами. Украина имеет много общего с нашей страной. Здесь я подразумеваю и общие исторические корни, и общность подходов в вопросах международной политики, и огромный потенциал для развития торгово-экономического взаимодействия как на межгосударственном, так и на региональном уровнях.

Учитывая геополитическое месторасположение, Казахстан с самого начала сделал ставку на концепцию многовекторности доставки минерального сырья на мировые рынки. При этом Казахстан учитывает интересы своего соседа — России, которая в своей энергетической политике также многовекторна. Причем наши страны тесно сотрудничают между собой в топливно-энергетической сфере, наше взаимодействие налицо — это совместные проекты на Каспии, создание совместных предприятий по добыче, переработке и транспортировке углеводородного сырья.

— Не секрет, что инициатива Астаны по реформированию СНГ была негативно воспринята в Минске. Как Вы оценивали создавшуюся ситуацию?

— Я бы не стал столь однозначно утверждать. Видите ли, когда одна из сторон инициирует какие-либо изменения в установившиеся каноны, данные предложения всегда воспринимаются с некоторой долей настороженности. Мы относимся к этому с пониманием. Это — нормальный процесс. При разработке проекта реформирования СНГ мы исходили из того, что наши предложения не являются окончательными и бесповоротными. Безусловно, в процессе переговоров они претерпят изменения.

Но я хотел бы подчеркнуть, что все главы государств — участников СНГ осознают необходимость реформирования СНГ. Подтверждением тому служит решение Совета глав государств о подготовке проекта Концепции дальнейшего развития СНГ, принятое в ноябре прошлого года в Минске.

Казахстан как председатель СНГ хотел бы укрепить авторитет этой организации, которая в течение длительного периода подвергается справедливой критике. При этом мы стремимся не к механическому сокращению структур СНГ, а к повышению эффективности Содружества, действенности принимаемых решений. Нам общими усилиями необходимо найти компромиссное решение. Несмотря на очевидный дисбаланс интересов между различными государствами Содружества, реформирование СНГ должно быть проведено. Мы сейчас работаем над тем, чтобы максимально инкорпорировать казахстанские предложения в разрабатываемый проект Концепции дальнейшего развития СНГ.

Вопросы задавал Роман ЯКОВЛЕВСКИЙ,
www.w-europe.org

Народная Воля http://www.nv-online.info
10 МАЯ 2007 г.

ВАС ЦІКАВІЦЬ

Толькі для людзей актыўных

“Народная воля” досыць часта піша пра беларусаў, якія накіроўваюцца вучыцца за мяжу. Я чуў, што ёсць у нас нейкая праграма Каледжаў міжнароднай супольнасці, па якой можна атрымаць накіраванне на вучобу. Што гэта за праграма?

Дзяніс Савосцік, Гродна.

Першы каледж міжнароднай супольнасці (United World Colleges, UWC) быў заснаваны ў 1962 г. у Вялікабрытаніі. З таго часу такія каледжы ўзніклі ў Сінгапуры, Канадзе, Свазілендзе, ЗША, Італіі, Венесуэле, Кітаі, Нарвегіі і Індыі. Летась створаны яшчэ два міжнародныя каледжы — у Босніі і Герцагавіне ды Коста-Рыцы. Праз два гады навучання выпускнікі каледжа атрымліваюць дыплом “міжнародны бакалаўр”, які дае магчымасць працягнуць адукацыю ва універсітэтах 125 краін.

Міжнародныя каледжы імкнуцца рыхтаваць выпускнікоў, якія з цягам часу стануць лідэрамі ў грамадска-палітычным, эканамічным і навуковым жыцці. Таму, акрамя належнага ўзроўню ведаў, у будучых студэнтаў вітаюцца лідэрскія якасці і актыўная жыццёвая пазіцыя.

З 1993 года, дзякуючы дзейнасці Беларускага камітэта міжнародных каледжаў, штогод некалькі абітурыентаў з нашай краіны сапраўды атрымліваюць стыпендыі для паступлення ў гэтыя прэстыжныя ўстановы. Сёлета з 12 беларускіх фіналістаў былі выбраны трое. Вольга Грыцкевіч з Навагрудка з верасня стане студэнткай міжнароднага каледжа ў Нарвегіі, Марыяна Мірчук са Светлагорска будзе прадстаўляць Беларусь у каледжы ў Босніі і Герцагавіне, Міхась Рауцкі з Мінска стане міжнародным студэнтам у Італіі.

Дарэчы, прыём студэнтаў у Каледжы міжнароднай супольнасці вядуць нацыянальныя камітэты, якія дзейнічаюць на грамадскай аснове. Беларускі камітэт узначальвае вядомы педагог і рэжысёр Уладзімір Колас.

Ігар МАРОЗАЎ.

Одним льнозаводом меньше

Брестским областным хозяйственным судом принято решение ликвидировать ОАО “Пинский льнозавод”.

Как и многие другие белорусские производители льна, завод в постсоветские времена оказался в сложном финансовом положении. Низкое качество сырья, нехватка техники в период уборки и подъема льнотресты (выращиванием и уборкой льна занимался сам льнозавод) и неполное использование производственных мощностей — все это в конечном итоге и привело к кризису.

Заявление о банкротстве акционерного общества поступило в суд еще в августе прошлого года.

Процедура банкротства длилась почти восемь месяцев. За это время было установлено, что неплатежеспособность предприятия носит устойчивый характер — на декабрь прошлого года сумма долгов завода составила 2,5 миллиарда рублей и рассчитаться по финансовым обязательствам завод не смог бы. В ближайшее время решится вопрос, что делать с производственными площадями бывшего льнозавода.

ПАМЯЦЬ

Ён за Волю народа змагаўся...

Светлай памяці Васіля Супруна

Скончыў свой зямны шлях даравіты паэт, археолаг, гісторык і мужны патрыёт нашай Бацькаўшчыны **Васіль Рыгоравіч СУПРУН.**

Нарадзіўся Васіль Супрун 10 сакавіка 1926 года на Слонімшчыне. Да 1937 года скончыў 4 класы польскай школы ў роднай вёсцы Глоўсевічы, а ў 1941 годзе — 6 класаў беларускай школы.

У час вайны скончыў у Слоніме беларускую сямігодку, трохмесячныя настаўніцкія курсы, 2-і і 3-і класы Слонімскай настаўніцкай семінарыі.

29 верасня 1943 года ў “Баранавіцкай газеце” быў надрукаваны першы верш В.Супруна “Песьня на чужыне”.

Пасля выгнання немцаў са Слоніма быў мабілізаваны на работы па аднаўленні чыгункі.

20 жніўня 1944 года быў накіраваны дырэктарам Міжэвіцкай школы Слонімскага раёна. У 1945 годзе перавёўся ў Глоўсевіцкую школу. У 1946 годзе скончыў Ганцавіцкае педагагічнае вучылішча.

У маі 1946 года былыя навучэнцы Слонімскай настаўніцкай семінарыі на чале з В.Супруном стварылі беларускую падпольную патрыятычную арганізацыю “Чайка”, якая потым разраслася ў шырокі нацыянальны рух, які кіраваўся Цэнтрам беларускага вызваленчага руху (ЦБВР) і меў свае падпольныя групы ў былых Баранавіцкай, Брэсцкай, Маладзечанскай і Пінскай абласцях. 6 чэрвеня 1947 года Васіль Супрун быў арыштаваны і асуджаны на 25 год няволі і 5 гадоў пазбаўлення правоў. 16 чэрвеня 1956 года, згодна з пастановай Вярхоўнага Савета СССР, быў вызвалены з няволі і атрымаў дазвол вярнуцца на Радзіму.

Працаваць настаўнікам яму было забаронена. 25 год займаўся будаўніцтвам. Увесь вольны час аддаваў краязнаўству і археалагічным даследаванням. У 1963—1970-х гадах даследаваў археалагічныя помнікі ў басейнах рэк Шчары, Зяльвянкі, Ясельды, Мухаўца, Гарыні. Выявіў і апісаў каля 200 старажытных стаянак, селішчаў, гарадзішчаў, курганных і бескурганных могільнікаў у Гродзенскай і Брэсцкай абласцях. Разглядаў этнічныя пытанні і праблемы гісторыі архітэктуры сярэдневяковай Беларусі.

У 1969 годзе скончыў Мінскі педагагічны інстытут, гістарычны факультэт. Але працаваць па спецыяльнасці зноў не дазволілі. Больш за тое, без якой-небудзь матывіроўкі ўлады патрабавалі, каб В.Супрун пакінуў Беларусь. Нейкі час ён пражыў у Алушце (Крым), а затым пераехаў у Брэст, дзе ў 1968—1969 гг. працаваў старэйшым навуковым супрацоўнікам па помніках у абласным краязнаўчым музеі. І зноў у Слоніме — будаўнікам...

У 1992 годзе Вярхоўны суд Рэспублікі Беларусь разгледзеў справу В.Супруна і адмовіў яму ў рэабілітацыі.

Краязнаўчыя матэрыялы В.Супруна пачалі трапляць у друк пачынаючы з 1960 года. Паэзія ж прарвала табу забарон толькі ў 1989 годзе публікацыяй у газеце “Літаратура і мастацтва” падборак канцлагерных вершаў з падпольнай перапіскі з Ларысай Геніюш. Потым былі дзве кніжкі паэзіі “Крык” (1993), “Рэха абуджаных дзён” (1994), кніга гістарычна-краязнаўчых нарысаў “За смугою часу”. У 1995 годзе Васіль Супрун быў прыняты ў Саюз беларускіх пісьменнікаў. Пазней выдаў: у 1988 годзе — паэтычныя зборнікі “Жыць для Беларусі” і “Незабыўныя ”ксівы"; кнігі па гісторыі “Дзеі над Шчарай” (2000), “100 пытанняў і адказаў з гісторыі Слонімшчыны” (2002) і аўтабіяграфічныя “Штрыхі з успамінаў” (2003); зборнік вершаў, прысвечаны жонцы, — “Памяці Клавы” (2005).

У кожнага народа, як і асобнага чалавека, свой лёс і свая гісторыя. У Васіля Супруна яны цесна перапляліся.

Народжаны і выхаваны ў беларускай сялянскай сям’і на традыцыйных для яе чалавечых вартасцях, балюча перажыў тры акупацыйныя рэжымы: польскі, савецкі і нямецкі. Самым жорсткім, бязлітасным і бесчалавечным для беларусаў аказаўся савецка-бальшавіцкі.

У пасляваеннай Заходняй Беларусі распачаўся супраціў гэтаму рэжыму. Васіль Супрун са сваімі паплечнікамі, рызыкуючы жыццём, хацелі абудзіць свядомасць народа і накіраваць яго бунтарскую душу на барацьбу за нашу нацыянальную незалежнасць. Ён пісаў:

Мы ідзём супроць буры і ночы.
Супроць здзекаў, няволі, маны,
За свой край, растаптаны, сірочы,
Што зняважылі гвалтам “яны”.

За бацькоўскую родную мову,
За культуру, за праўду сваю.
І за вернасць радзімаму слову
Столькі мук у няроўным баю!

Не! Дарэмны пагрозы і здзекі,
Трыбуналы, канвой, ланцугі,
Мы — за права — быць чалавекам
І за край, нам усім дарагі!

Яго бунтарская паэзія прасякнута запалам змагання за любую і вольную Беларусь. А вершы з-за кратаў і сёння халодзяць душу чытача паказам тых нечалавечых пакут, якія тварылі бальшавіцкія каты над нашым народам:

Амаль кожную ноч з падзямельных грабніц
чую енкі адчаю жанчыны.
Гэты жудасны крык,
Як з атрутаю шпрыц,
коле ў сэрца,
і не без прычыны.

Мо да ранку вось так —
на зыходзе жыцця,
і мяне тыя ж “спецы” начныя
на падлогу шпульнуць
і з грудзей паляцяць
толькі стогны, пакуль што жывыя.

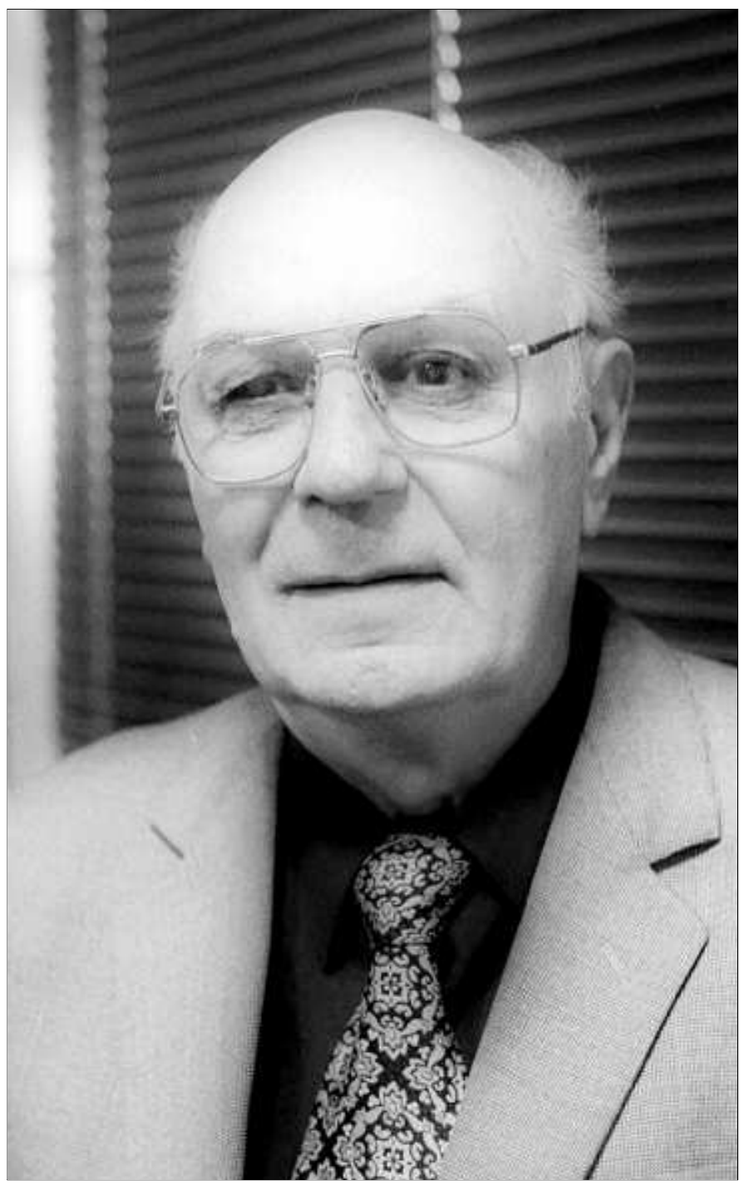

Паэт кліча:

Прачніцеся, брацці! Ці ж мы анямелі
І лёс наш стаў воляй чужых?
Прачніцеся! Покуль яшчэ не паспелі
На ўсё наша ставіць крыжы.

Сёння яшчэ цяжка ацаніць яго ўклад у барацьбу за вольнасць і незалежнасць нашай любай Бацькаўшчыны. З часам гэта будзе зроблена. І імя Васіля Супруна будзе занесена ў пантэон славутых змагароў за свабодную і паважаную ў свеце дэмакратычную Беларусь.

Сябры —

Мікола РАКЕВІЧ,
Аляксандр ТАЛЕРЧЫК,
Міхась ВАРАНЕЦ.

Сябру пакутных дзён, змагару за Волю Васілю СУПРУНУ

Ты зарана ад нас адыходзіш,
Не дабіўшыся светлага дня.
Чуў і бачыў, што сонца ўзыходзіць,
Не адчуў ад яго ты цяпла.

Хмары, буры, завеі, марозы
Засланялі жыццёвы шляхі.
Йшлі на ўсход і на захад дарогі,
Па якіх у астрог нас вялі.

Ты за Волю народа змагаўся,
Бараніў, як сяклі за нішто.
У астрозе — і там — дабіваўся,
Каб нямоглым падоўжыць жыццё.

І пранёс ты наш Сцяг і Пагоню,
Што дарылі нам моц і цяпло.
Каб ня быць у вяках у палоне,
Надарэмна не страціць жыццё.

Па тваім жа шляху маладыя
Крочаць смела, да мэты дайдуць.
Родны край, Беларусь, не загіне,
Веру я — вечна будзе ён жыць.

Твае вершы абудзяць мільёны,
Знішчаць боль і зварушаць жыццё.
Мы цябе не забудзем ніколі,
Бо ты нёс для Радзімы святло.

Спі спакойна, хай родна зямелька
Мяккім пухам атуліць цябе,
І цвіце, Васілёк, твая кветка,
Сімвал волі, што долю дае.

Надзея ДЗЕМІДОВІЧ,
былая вязніца ГУЛАГа.

30.04.2007 г.

Па стане здароўя спадарыня Надзея Дземідовіч не здолела прыехаць на пахаванне. Падчас грамадзянскай паніхіды 2 мая быў прачытаны гэты верш. Сын Васіля Рыгоравіча Аляксандр агарнуў труну бел-чырвона-белым сцягам.

На адыход Васіля Супруна

...вечная ўзяла ралля
зерне, што час не парушыў:
ў Край закаханыя душы
Клаўдзіі і Васіля...

...Божа, цярновы лёс
Ты папускаеш абраным...
з Табою укрыжаваны —
сёння
з Табой
уваскрос!..

ЗЬНІЧ.

2 мая 2007 г.

ЗНАХОДКА

Рэха той вайны

У Мінску, на тэрыторыі мікрараёна “Дружба”, які будуецца, была знойдзена вялікая колькасць боепрыпасаў часоў Вялікай Айчыннай вайны.

Як паведамілі ў групе інфармацыі і грамадскіх сувязяў ГУУС Мінгарвыканкама, пры правядзенні земляных работ блізу вуліцы Праектуемай (Маскоўскі раён) было знойдзена 168 зенітных 88-міліметровых снарадаў, 115 узрывальнікаў і 159 гільзаў з капсульнай утулкай.

Боепрыпасы знішчаны групай размініравання.

Вячаслаў БУДКЕВІЧ.

ТОЛЬКІ ЛІЧБЫ

Доўгажыхары жывуць на Гродзеншчыне

У Беларусі пражывае 696 чалавек ва ўзросце 100 і больш гадоў, сярод іх 14 доўгажыхароў, якія адзначылі 110-годдзе, паведамляе прэс-служба Міністэрства працы і сацабароны. Сярод доўгажыхароў толькі 100 мужчын.

Сёння старэйшай жыхаркай краіны з’яўляецца Ганна Рагель, у пашпарце якой пазначана дата нараджэння: 4 ліпеня 1889 года.

Па колькасці доўгажыхароў першае месца займае Гродзенская вобласць (182 чалавекі), на другім месцы — Мінская (139). У сталіцы пражывае 52 доўгажыхары.

Таццяна ДАРАШЧОНАК.

СЛЫШАЛИ?

Церковь в честь чудо-камня

Митрополит Минский и Слуцкий Филарет, Патриарший Экзарх всея Беларуси благословил начало строительства храма, в котором православные верующие смогут поклониться новообретенной святыне — камню с чудесным следом стопы Пресвятой Богородицы. Об этом сообщил настоятель прихода в честь Собора белорусских святых иерей Александр Веремейчик, на подворье которого — в деревне Липовая Колода Минского района — будет возведен храм.

Митрополит Филарет лично посетил подворье, осмотрел камень и удостоверил его чудесное происхождение. Сверхъестественный характер реликвии подтвердили и исцеления, произошедшие после молитв у камня. Так, одна из молящихся женщин выздоровела от гинекологической болезни, которую врачи признавали неизлечимой. В другом случае пожилая женщина избавилась от катаракты, обмыв глаза водой из чудесного каменного следа.

На камне отчетливо виден отпечаток женской ноги. По преданию, этот след оставила сама Пресвятая Дева. *“Для христиан эта необычная реликвия — своеобразная икона, свидетельство присутствия Пречистой и напоминание евангельского пророчества о том, что Богородицу ”будут ублажать все народы"*, — пояснил отец Александр. Он отметил, что подобная православная реликвия хранится в Почаевской лавре в Украине.

Найденный на территории Минского района чудесный камень давно известен местным жителям, но полвека назад власти распорядились залить его бетоном и закопать в глубокой яме. В конце прошлого года реликвия была найдена прихожанами, которые взяли над ней попечительство.

Регулярно — каждую субботу в 13.00 — на подворье совершаются молебны в честь Пресвятой Богородицы. От Московского автовокзала в деревню Липовая Колода идет автобус №263.

БЕЛТА.

ПРАБЛЕМА

Штодзённа — 85 крадзяжоў

У першым квартале гэтага года ў Беларусі штодзённа рэгістравалася ў сярэднім 85 кватэрных крадзяжоў. Іх удзельная вага ў агульным масіве маёмасных злачынстваў склала трэцюю частку, паведамляе МУС Беларусі.

Адной з асноўных прычын учынення крадзяжоў у міліцэйскім ведамстве называюць бестурботнасць саміх грамадзян.

Вячаслаў БУДКЕВІЧ.

ЗДАРЭННЕ

Гарэў Мазырскі НПЗ

Паводле папярэдняй інфармацыі, агонь узнік падчас правядзення планава-папераджальных рамонтных работ на ўстаноўцы абсталявання па перапрацоўцы нафтапрадуктаў. У выніку ўзгарання тры працаўнікі прадпрыемства атрымалі апёкі.

Прычыну ўзгарання павінна высветліць спецыяльная камісія, якая працуе на месцы здарэння.

Ул.інф.

УЖАС!

В Лиде на пенсионерку напали овчарки

Травмы оказались настолько серьезны, что врачи ампутировали пострадавшей кисть.

Вечером, когда еще не совсем стемнело, на улице Свердлова две кавказские овчарки напали на пожилую женщину. Она отбивалась, как могла, но собаки были настроены крайне агрессивно.

Когда разъяренные животные сбили пенсионерку с ног, случайные прохожие, ставшие свидетелями ужасного зрелища, вызвали милицию. Прибывшие к месту участковый и водитель поняли, что собак оттащить от жертвы не удастся. Они пробовали напугать животных выстрелами в воздух, но псы на это никак не реагировали. Тогда милиционерам пришлось стрелять по животным. Одна овчарка была убита, вторая убежала.

Пострадавшая женщина к этому времени находилась в шоке. У нее оказалась травмирована голова, ноги и руки были сильно покусаны. Особенно “досталось” руке, которой женщина закрывалась от собак. Врачи вынуждены были констатировать, что кисть этой руки необходимо ампутировать.

Милиция пытается установить хозяев псов, но пока розыски не дали результата. Специалисты-кинологи утверждают, что поведение кавказских овчарок, напавших на спокойно идущего человека, не соответствует норме. Животные этой породы в основном неагрессивные, их реакция в значительной степени зависит от того, на какую цель они были натасканы. В данном случае, видно, что на охрану и нападение.

Алесь ВАСИЛЬКОВ,
www.bulletinonline.org

«НЕНУЖНАЯ» БУТЫЛКА

Как бельмо на глазу

Похоже, евробутылка, в которую разливали пиво, стала экологической миной замедленного действия.

Впору объявлять субботник по сбору пустых бутылок. Сегодня бутылки из-под пива можно обнаружить в лучшем случае в спецконтейнерах для стеклобоя, установленных во дворах, или просто в обычных мусорных контейнерах и урнах. Они валяются на тротуарах, в парках, скверах, во дворах и подворотнях.

Неужели наше государство стало таким богатым, что использованные бутылки не востребованы? Разве выгоднее закупать новые бутылки на стеклозаводах республики?

Например, в Германии за деньги собирают не только возвратную стеклянную, но и пластиковую посуду.

Еще каких-то полгода назад главный потребитель таких возвратных бутылок — ОАО “Брестское пиво” — принимало их от торговли по старой залоговой цене 140 рублей за штуку до 20 сентября прошлого года. А торговля от населения — только до 11-го. При этом предприятие выплачивало торговле 15% (21 рубль за одну бутылку) дополнительного бонуса — за их сбор и хранение. После этого предприятие ОАО “Брестское пиво” перешло на новый порядок работы с возвратной евробутылкой. Оно отменило на нее залоговую цену, включив ее в отпускную, и некоторое время принимало стеклотару от торговли по договорной цене уже в 90 рублей — без выплаты бонуса. Такое право дала предприятиям “Инструкция об особенностях формирования и применения договорных цен на стеклянную тару для пива”, утвержденная Минэкономики и Минторга РБ №145/27 от 31.08.2006 года.

В свою очередь торговля с октября до конца декабря 2006 года принимала бутылки от населения по цене 40 рублей, и сдатчики сразу потеряли 100 рублей на одной бутылке. Чтобы сохранить прежнюю выручку, люди — в основном малоимущие граждане — должны были сдавать вместо прежних десяти бутылок сразу 35. Что многим было явно не по силам.

Как пояснил заместитель директора по коммерческим вопросам ОАО “Брестское пиво” Вячеслав Качановский, от евробутылок избавились все пивные предприятия Беларуси. Во-первых, из-за их “разношерстности”: кроме белорусских, среди них оказалось много российских и других производителей. Во-вторых, в Могилевской области пустили в строй стеклозавод “Елизово”, где освоили производство многооборотных бутылок типа “гёссер” (с дутым горлышком), а “сверху” поступила команда — загрузить новое производство, то есть перейти на розлив пива именно в такие бутылки. Хотя закупать те бутылки для “Брестского пива” невыгодно: отпускная цена в “Елизово” (230 рублей) на 90 рублей выше, чем залоговая, которую установило государство при сдаче ее населением. Издержки обращения предприятие компенсирует за счет своей прибыли.

Начальник отдела сбыта ОАО “Брестское пиво” Елена Потеруха отметила, что последний раз в евробутылки разливалось пиво “Беловежское”, реализация которого в магазинах идет с января и заканчивается в конце апреля: срок годности пива — 120 дней.

Казалось бы, торговля должна была организовать прием и сдачу евробутылок на переработку. Однако на приемных пунктах Бреста евробутылки не подпускают на пушечный выстрел. Ведущий товаровед отдела заготовок Брестского райпо облпотребсоюза Мария Царь говорит, что евробутылки принимают в качестве стеклобоя только в трех пунктах вторсырья, расположенных у черта на куличках. Причем по издевательски низкой цене — 12 рублей за бутылку! Подсчитал: чтобы дорогу окупить туда и обратно (два талончика — 880 рублей), человеку надо сдать мешок с 73 бутылками! И никакого “навара”. Ну кто, скажите, будет за тридевять земель тащить обесцененные бутылки?! В то время как даже бомжи не хотели сдавать их и по 40 рублей.

К тому же задание по приему евробутылок до Брестского райпо не доведено. В это же время, как отметила Мария Николаевна, часть бутылок сдают одному индивидуальному предпринимателю, который приспособился использовать их для выпуска облицовочной плитки.

Выходит, если пораскинуть мозгами, можно с пользой для дела найти достойное применение пустым бутылкам. Однако в целом евробутылки пришлись явно не ко двору городской торговле. И это обстоятельство вызывает у рядовых сдатчиков огорчение. Им непонятно, почему ранее нужные всем евробутылки попали в разряд невостребованных даже в качестве вторичного сырья для производства новых бутылок. А городская торговля пока равнодушна и к бутылкам, и к интересам общества.

Александр КОВАЛЬЧУК,
житель Бреста.

Народная Воля http://www.nv-online.info
10 МАЯ 2007 г.

АСАБІСТАЕ

Алесь КАМОЦКІ:

«У сітуацыі, калі знікае сям'я, адзін вінаватым ніколі не бывае...»

Паэт і бард Алесь Камоцкі ўпершыню расказвае пра сваё асабістае жыццё.

— Каханне — гэта падмурак, на якім усё стаіць, — разважае Камоцкі. — І ў прамым, і ў пераносным сэнсе. Для мяне асабіста каханне вызначаецца значна шырэй, чым проста адносіны паміж мужчынам і жанчынай. Бо каханне — гэта жыццё. Менавіта жыццё надае каханню нейкія адценні, ставіць закаханых у пэўныя сітуацыі, якія, дарэчы, не заўжды пераадольваюцца разам з каханым чалавекам...

— У Вас ёсць вопыт непераадолення... Я маю на ўвазе расставанне з жонкай — спявачкай Касяй Камоцкай. Калі не сакрэт, чаму Вы разышліся?

— Не ва ўсіх так атрымліваецца, але ў нас з ёю захаваліся вельмі добрыя адносіны. Мы дапамагаем адзін аднаму. Я, дарэчы, добра ведаю чалавека, які зараз з Касяй побач. Мы сябруем. Лічу, што Касі з ім пашэнціла.

А наконт нашага расставання... Разумееце, нешта накаплівалася, накаплівалася, а потым раз... і выбухнула. У сітуацыі, калі знікае сям'я, вінаватым адзін не бывае.

— Вы з усімі жанчынамі палюбоўна развіталіся?

— Мне проста ўдаецца рабіць так, каб жанчыны мяне кідалі. Я не разумею, як гэта можна кінуць жанчыну? Устаць і пайсці? А што яна адна рабіць будзе? Калі ласка, не рабіце з мяне лавеласа ці Дон Жуана. Не так многа ў мяне жанчын было. Іх жа, калі многа, то ўсіх помніць трэба... Мне ў гэтым сэнсе памяць перагружаць не хочацца...

— Рыхтуючыся да сустрэчы, у Інтэрнеце нарваўся на паведамленне наступнага характару: Алесь Камоцкі — секс-сімвал сучаснасці...

— Ну які я секс-сімвал? Я ўвогуле да ўсялякіх сімвалаў абыякава стаўлюся. Ды ўсе гэтыя званні кшталту *"залаты і сярэбраны голас Расіі"* ці *"баян усея Русі"* — лухта поўная. Проста чалавеку прыдумалі імідж, на які ён імкнецца працаваць. А недзе ў забітай і глухой вёсачцы ёсць чалавек, голас якога значна серабрысцей ці залацей. Так што ўсё гэта ўмоўна.

— Вы верыце ў каханне з першага погляду?

— Веру. Нават і погляду можа не быць, а каханне ўжо ўспыхвае. Я толькі не веру, што такое каханне надоўга.

— Усіх творчых людзей можна падзяліць на дзве ўмоўныя катэгорыі — адных натхняе, калі ёсць побач каханы чалавек, іншыя ж ствараюць вершы, калі душа стогне ад няспраўджанага кахання. Вы можаце пісаць вершы ў закаханым стане альбо калі асабістае жыццё рушыцца?

— Не. Мне трэба, каб нехта побач быў. Каб нехта падсвечваў. Калі адчуваеш існасць блізкага табе чалавека, то і жыць лягчэй. Скажу шчыра, што такі чалавек зараз побач са мною ёсць. А іначай я не змог бы гаварыць спакойна. Знаходзіўся б у пошуку.

— А ці здараецца так, што вечарам напісаны верш падаецца геніяльным, а зранку прыходзіць разуменне, што яму адна дарога — у сметнік?

— Паэт ува мне жыве выключна начамі. А геніяльнымі звечара вершы мне здаваліся ў той перыяд, калі я гарэлку бухаў. Праўда, я ўжо 12 гадоў не п'ю. У свой час маё "бухалава" пачыналася з захаплення, затым гэта перарасло ў звычку, потым — у захапленне з элементамі прафесіяналізму... Захацелася зрабіць паўзу ва ўсім гэтым. А атрымалася так, што кінуў зусім.

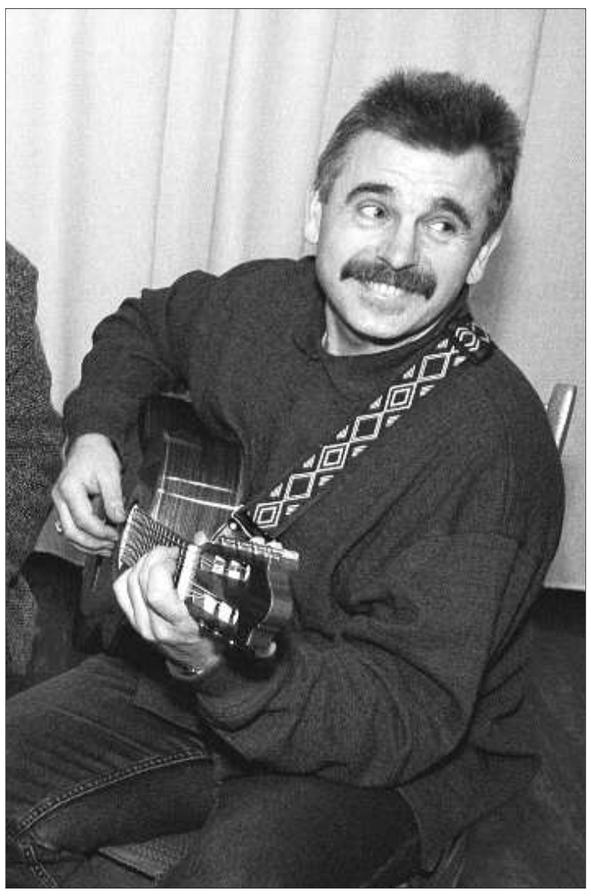

— Зайздросная сіла волі...

— Проста надакучыла час на абы-што губляць. Пасля таго як кінуў, зразумеў, які гэта кайф — не піць! Вы ж уявіце: зранку не трэба падлогу запэцканую мыць, выганяць з пракуранага пакою паўп'яных сяброў... Ад напісання вершаў і слухання музыкі не меншы кайф, чым ад гэтага пойла. Прабачце, але я добра ведаю, які кайф і ад якога пойла...

— Да таго ж, напэўна, ніводная жанчына доўга не вытрымае, калі рыцар яе сэрца вечна нападпітку ходзіць?

— Чаму не? Вытрымае. Праўда, толькі ў адным выпадку, — калі яна сама яшчэ больш бухае. Сярод маіх знаёмых былі і такія сем'і... Але трывалымі, удалымі і тым больш даўгавечнымі такія саюзы быць не могуць.

— Няўжо Кася Вас не стрымлівала ў той час, калі Вы моцна выпівалі?

— Што значыць стрымлівала? Яна магла і падтрымаць кампанію...

— Вось і пагаварылі пра каханне... Калі не супраць, давайце зменім тэму. Ведаю, што ў Канцэртнай зале "Мінск" на 5 чэрвеня запланаваны Ваш канцэрт. Што будзе ў праграме?

— А каб я сам ведаў! У мяне ёсць даўняя завядзёнка. Перад канцэртам я адбіраю для выканання з два дзесяткі вершаў. Складваю іх у стос, а потым імгненным рухам рукі скідваю гэты стос на падлогу. Тэксты разлятаюцца, а я пачынаю іх збіраць. Менавіта ў тым парадку, як я падняў іх з падлогі, яны і гучаць на канцэрце. Так што якія канкрэтна рэчы буду выконваць, ведае лёс — рэжысёр усіх маіх канцэртаў...

Віталь ГАРБУЗАЎ.
Фота Сяргея ШАПРАНА.

НОВЫЕ ИМЕНА

Eva Shimanski — соло на скрипке

Съемки дебютного видеоклипа восходящей звезды Eva Shimanski отложены в связи с выпускными экзаменами. Певица готовится стать профессиональной скрипачкой.

В нынешнем году Ева оканчивает Минское музыкальное училище имени Глинки по классу скрипки и сейчас усердно готовится к выпускным экзаменам. В программе Евы классические и джазовые произведения, в том числе партиты Баха, концерт для скрипки Барбера, а также адажио из "Маленького принца" Евгения Глебова. *"Для меня очень важно стать профессиональным музыкантом,* — говорит певица, — *Поэтому мы решили отодвинуть съемки на некоторое время, чтобы я могла успешно закончить обучение".*

Тем не менее работа над дебютным альбомом Eva Shimanski идет. Помимо хита "Beautiful Girl" записано еще 5 новых композиций, одна из которых "Ain't Gonna Say "Go"" уже появилась в ротации многих радиостанций. Также, несмотря на плотный график занятий, Ева продолжает заниматься вокалом и хореографией. На середину мая запланирована новая фотосессия. Выпуск диска намечен на сентябрь 2007 года.

Николай САПУНОВ.

ПРОФИЛЬ

Чего боится Сергей Линг?

Недавно бывший премьер-министр Беларуси Сергей Линг был замечен в одном из столичных гипермаркетов. Выглядел Сергей Степанович весьма неплохо.

Кстати, 7 мая Сергею Лингу исполнилось 70 лет.

Учитывая, что в прессе уже лет пять не появлялось никакой информации про этого высокопоставленного в прошлом чиновника, журналист "Народной воли" предложила Сергею Лингу ответить на несколько вопросов. Все-таки интересно, как живет и чем занимается теперь экс-премьер, как оценивает работу своих сменщиков, не жалеет ли, что когда-то подставил плечо А.Лукашенко.

— *Я интервью не даю,* — ответил Линг по телефону. — *Я с "Народной волей" не очень дружил в те времена, и если сейчас появится интервью в вашей газете, то скажут: "Ну что, Сергей Степанович, уже перекрасился, пошел в оппозицию?"*

— А если мы про политику вообще говорить не будем — просто о жизни?

— *Это независимо от этого. Просто сам факт появления этого интервью в оппозиционной газете будет расценен как изменение окраски политика. Любое возвращение в прессу говорит о том, что у этого политика сохранились политические интересы, что он пытается о себе напомнить и так далее. Я бы не хотел этого... Я свое дело сделал и в жизни, и на работе, и я думаю, что сейчас время молодым решать все вопросы. Так что спасибо за предложение, спасибо, что не забыли меня... С праздником Вас! До свидания.*

Как говорится, комментарии излишни...

В ТЕМУ

Кто еще держит язык за зубами?

Из бывших высокопоставленных чиновников не только **Сергей Линг** боится общаться с журналистами.

Многие бывшие отмалчиваются, потому что им есть что терять. Как, например, бывшему генпрокурору **Олегу Божелко,** который до сих прячется от журналистов, как пугливая лань.

Или бывшему шефу КГБ генералу **Владимиру Мацкевичу,** которого, можно предположить, в обмен на молчание назначили послом. Сегодня Мацкевич разговаривает с журналистами при одном условии — если его не будут спрашивать об известных ему подробностях исчезновений **Юрия Захаренко, Виктора Гончара, Анатолия Красовского** и **Дмитрия Завадского.**

Не раскрывает секретов своей службы и неожиданного увольнения и экс-начальник Службы безопасности президента **Евгений Дверницкий.**

Марина КОКТЫШ.

ПАЗІЦЫЯ

Актрыса Настасся Шпакоўская абараняе былы кляштар

Актрыса Рускага драматычнага тэатра імя Максіма Горкага, салістка гурта NAKA Настасся Шпакоўская выступіла з акцыяй у абарону помніка архітэктуры барока XVII стагоддзя — касцёла Святога Іосіфа, на месцы якога ўлады збіраюцца пабудаваць гатэль і забаўляльны комплекс.

"У Мінску і так засталося зусім няшмат гістарычных помнікаў, — гаворыць актрыса. — *Таму гурт NAKA заклікаў усіх, каму неабыякавае аблічча нашай сталіцы, падпісацца ў абарону манастырскага комплексу па вуліцы Кірылы і Мяфодзія. Мне падаецца, што ў гэтай сітуацыі нельга заставацца раўнадушным і нельга маўчаць".*

Ідэя музыкантаў знайшла водгук у прыхільнікаў калектыву.

"Я папярэдзіла прысутных, што рашэнне кожны прымае добраахвотна, — працягвае Настасся Шпакоўская. — *І, паверце, было прыемна бачыць, як амаль усе прысутныя, не заговараючыся, паставілі свае подпісы ў абарону гістарычнай святыні".*

Сама артыстка спадзяецца, што акцыя па зборы подпісаў дасць свой плён.

"Спадзяюся, што ў рэшце рэшт да нас прыслухаюцца", — кажа яна.

На асноўным месцы працы — у Нацыянальным акадэмічным драматычным тэатры імя М.Горкага Настасся Шпакоўская подпісы ў абарону гістарычнай каштоўнасці Мінска не збірае.

"Я не магу ўявіць, каб пасля спектакля можна было б збіраць подпісы, — тлумачыць актрыса. — *І нікога з калег агітаваць не збіраюся. Кожны свой выбар робіць сам. Да таго ж у тэатры — атмасфера не тая. Можна сказаць, не настолькі дэмакратычная..."*

Віталь ГАРБУЗАЎ.

КАДРЫ

Батура зноў будзе кіраваць валейболам

Старшыня Магілёўскага аблвыканкама Барыс Батура ў трэці раз абраны кіраўніком Беларускай федэрацыі валейбола.

Такое рашэнне прынята аднагалосна на справаздачна-выбарнай канферэнцыі БФВ у Мінску. Галасаванне было безальтэрнатыўным.

Упершыню Барыс Батура ўзначаліў беларускі валейбол у 1999 годзе. Паўторна Батура быў абраны старшынёй БФВ у 2003 годзе. Адной са сваіх галоўных задач ён назваў тады ўдзел жаночай зборнай краіны ў фінальным турніры Алімпійскіх гульняў 2008 года ў Кітаі. Гэткая ж мэта была агучана і цяпер.

Дарэчы, 28 ліпеня Барысу Батуру спаўняецца 60 гадоў.

Дзмітрый УЛАСАЎ.

ЗВЕЗДНЫЕ ДЕТИ

Святослав ЯРМОЛЕНКО:

«Не хочу, чтобы люди говорили, что я эксплуатирую имя отца...»

Некоторые искренне удивляются, когда узнают, что у народного артиста Беларуси, руководителя ансамбля "Сябры" Анатолия Ярмоленко кроме дочери Алеси есть еще и сын. Последний раз о нем писали в прессе, когда он был еще ребенком. Святослав не любит публичности и не стремится попасть в кадр. Словом, он совсем не звездный мальчик...

— Слава, Вы когда-нибудь завидовали раскрученности своей сестры?

— Нет, ведь каждый выбирает свою дорогу. Тем более что я прикладываю немало усилий для раскрутки Алеси и, признаюсь, делаю это с удовольствием. Хотя в самом начале своего творческого пути я начинал как солист. И Алеся иногда шутит, что ее творческий путь начался с того, что она работала у меня на подпевках — наше выступление даже показывали по гомельскому телевидению. А после мне стало интереснее делать аранжировки, изучать компьютерную технику. Я закончил музыкальное училище по классу баяна. А затем ушел в армию.

— Честно говоря, я думала, что Вас наверняка "отмазали" от службы...

— Мне хотелось в армию. Друзья много рассказывали о солдатской жизни. Один из них служил в Минске в воинской части на улице Белинского. От него я узнал, что там есть хороший клуб и музыкальная рота. И за год до окончания училища я уже точно знал, где буду служить.

— Выходит, папа по блату устроил Вас в воинскую часть?

— Почему папа? Он вообще, наверное, мог сделать мне "белый билет". Но я считаю, что настоящий мужчина обязательно должен пройти армию. Поэтому я сам пошел служить. Но ансамбль в части был самодеятельный, а мне хотелось заниматься музыкой на более серьезном уровне. И вот здесь отец мне действительно помог — когда я отслужил год, он перевел меня в ансамбль Белорусского военного округа. Там жизнь была гораздо насыщеннее, концертов больше. Как раз в это время "Сябры" уже переехали из Гомеля в Минск, и по ночам я ездил из части в самоволку — в студию к отцу...

— У Вас очень хороший голос. Даже некоторые артисты удивлены, что Вы так редко поете на публике...

— Я не стремлюсь быть публичным человеком. Кто-то хочет быть звездой, а я... Я выполняю свою роль — выхожу на сцену с бас-гитарой, подпеваю. Меня представили — хорошо. Не представили — неважно. Я все равно делаю свое дело...

— Некоторые говорят, что если бы Святослав Ярмоленко запел сольно, то поклонников у него было бы гораздо больше, чем у Алеси...

— А оно мне надо?..

Сейчас я могу спокойно сходить в магазин. Могу выйти из машины, забыв причесаться, — и ничего страшного. А известность обязывает, например, мою сестру всегда быть в форме — собранной, гламурной.

На нашем последнем концерте в Кремле, который недавно показывали по телевидению, я пел. Папа сказал, что надо разнообразить программу. Ну, надо так надо... Говорят, вроде бы неплохо получилось, аплодировали хорошо. Но это не значит, что сейчас я буду раскручиваться с этой песней — нет. Это не мое призвание...

— Вы — сын известного человека. Считается, что к звездным детям приковано внешнее внимание, но им не хватает внимания родителей, — те вечно заняты...

— В детстве, когда родители часто были на гастролях, я, естественно, тосковал. Был счастлив, когда летом артисты ансамбля брали своих детей с собой на гастроли — нас набиралось пол-автобуса. Было весело...

Нас с Алесей растила бабушка — большое ей спасибо, она и занималась с нами, и в музыкальную школу водила...

— А папа в школу на родительские собрания ходил?

— По-моему, ни разу не был. Все время где-то в разъездах... Впрочем, Вы знаете, я, кажется, за четыре года тоже ни разу не был на родительском собрании у дочери...

— У Вас двое детей?

— Одна — Ульяна. Она уже в четвертом классе.

— Сын Алеси Анатоль уже активно пробует себя на сцене — недавно он спел "Миллион алых роз" вместе с дочкой Искуи Абалян. А почему Ульяна не поет?

— Ульяна, как и Анатоль, тоже очень музыкальна. Ей лучше дается фортепиано, хотя она занимается вокалом, участвует во всех школьных концертах. Алеся действительно уже берет Анатоля на *свои* концерты. А куда я буду брать Ульяну — на концерт "Сяброў"? К тому же мне, честно говоря, не хочется бросать ребенка в этот омут...

— Вы против того, чтобы дочь стала певицей?

— Да. Посмотришь на себя или на других артистов со стороны — гастроли, утомительные переезды, недосыпания и... не хочется. Лучше пусть занимается каким-то другим делом и поет в свое удовольствие. Если ей передался музыкальный дар — тогда пожалуйста. У нас дедушка — он был священник — всех приобщал к музыке. А бабушка играла на гитаре, домре, мандалине. Потом, когда купила фортепиано для папы, сама освоила этот инструмент...

— Если не ошибаюсь, Ваша супруга тоже поет...

— Да, она начинала работать в нашей студии. Сейчас выступает как солистка Белконцерта, у нее своя программа.

— Она носит Вашу фамилию?

— Да. Но ее сценическое имя — Наталья Наумович. Так проще выступать. Ни у кого не возникает никаких предубеждений. Однажды ее объявили как Наталья Ярмоленко, и зал сразу напрягся: мол, "своих" на сцену тянут...

— У меня есть приятельница, которая постоянно сравнивает себя со своими известными и "совершенными" родителями и при этом чувствует себя полным ничтожеством. Ей кажется, что без таких влиятельных папы и мамы она никогда ничего не достигла бы...

— Мне отец иногда говорит: "В твои годы я уже руководил ансамблем!" Ну, каждому свое. У меня по этому поводу никаких комплексов нет.

— На днях в Минск с концертом приезжает сын Игоря Талькова, который, по мнению некоторых, активно эксплуатирует имя своего отца...

— Я не хочу, чтобы люди говорили, что я эксплуатирую имя своего отца. Может быть, поэтому я и не люблю быть на виду.

— В отличие от многих артистов и детей знаменитостей Вы такой спокойный и не амбициозный...

— Ну а чего фуфыриться?..

— Тогда расскажите о своих недостатках.

— Я люблю по ночам "громко" смотреть телевизор...

— Слава, а кем Вы хотели стать в детстве?

— Не музыкантом — это точно. Бабушка меня записала в музыкальную школу, а я сам записался на бальные танцы и в авиамодельный кружок. Некоторое время просто разрывался между этими занятиями и школой. Постепенно самолетики и танцы отпали. Остался баян. Затем училище, армия и ансамбль "Сябры". Как говорится, а куда денешься с этой подводной лодки?..

— Когда Анатолий Ярмоленко уйдет на пенсию, руководить "Сябрами" по наследству будете Вы?

— А чем руководить, если Анатолий Иванович уйдет?..

— Вы помните, как заработали свой самый первый рубль?

— Помню первый доллар. Это было в 1991 году. Меня попросили сделать аранжировку, за которую заплатили 5 или 7 долларов. По тем временам это было немало. И что приятно — песня звучит до сих пор.

— Знаю, что сейчас Вы являетесь администратором двух сайтов — *alesya.by* и *syabry.com*.

— Да. Помнится, на заре развития белорусского Интернета я нашел в Сети неправильную информацию про состав и дату создания нашего ансамбля. И решил создать официальный сайт. Он появился в 2001 году. Затем появился сайт Алеси.

— Я смотрела "гостевую книгу" на *syabry.com*. Там только позитивные отзывы. Критика не проходит цензуру?

— На самом деле на сайт приходит очень много отзывов. И большинство из них — позитивные. Я сам иногда удивляюсь... Цензуры у нас нет. Если люди высказывают свое мнение без использования нецензурной лексики и оскорблений, то оно появляется у нас сайте. А почему нет?..

— Не могу не задать еще один вопрос. В минувшем году многие обсуждали песню "Батька", которую спел Анатолий Иванович. Говорили, что она совсем не случайно появилась накануне президентских выборов...

— Отец уже много говорил на эту тему. Песня была написана намного раньше президентских выборов — специально к 50-летию Анатолия Ярмоленко. Ну что тут еще скажешь?..

Вообще, я считаю, что в жизни не стоит зацикливаться только на негативе. Можно было сейчас нажаловаться Вам, что концерты у нас слетают, что гонорары маленькие и т.д. Но я считаю, что во всем надо уметь найти позитив. Мне очень нравится один эпизод из книги Льюиса Кэролла "Алиса в стране чудес". Алиса куда-то очень быстро бежала, а когда остановилась, то увидела, что осталась на том же месте, где и стояла. И Королева объяснила ей: мол, чтобы остаться на том же месте, надо бежать. А чтобы продвинуться вперед — надо бежать еще быстрее. Я взял это себе за правило. Стараюсь все время бежать. Чтобы не отстать...

Марина КОКТЫШ.

МЕЛЬПАМЕНА

Тэатральныя сны

У Нацыянальным акадэмічным тэатры імя Янкі Купалы пачаліся рэпетыцыі спектакля “Сны аб Беларусі”.

Спектакль пастаўлены паводле твораў Янкі Купалы і Уладзіміра Караткевіча і прымеркаваны да 125-годдзя народнага паэта Беларусі. У пастаноўцы выкарыстаны вершы, урыўкі з паэм Я.Купалы і п’есы У.Караткевіча “Калыска чатырох чараўніц”. У аснове сюжэтнай лініі спектакля — менавіта гэтая п’еса, у якой аўтар прапануе прасачыць за працэсам станаўлення паэта, нараджэння генія. У выглядзе сноў галоўнага героя перад гледачом паўстаюць разважанні аб адносінах творцы і народа, часу, улады.

Аўтар пастаноўкі — беларускі рэжысёр Уладзімір Савіцкі, які вядомы такімі спектаклямі, як “Вечны Фама” паводле Фёдара Дастаеўскага, “Балада пра каханне” паводле Васіля Быкава, “Дзікае паляванне караля Стаха” паводле аповесці Уладзіміра Караткевіча і іншымі. У пастаноўцы занята большая частка трупы Купалаўскага тэатра.

Прэм’ера спектакля “Сны аб Беларусі” плануецца напрыканцы ліпеня.

ЗАПРАШАЕМ

Старое добрае кіно

Музей гісторыі беларускага кіно ў Мінску працягвае рэалізацыю праекта, мэта якога — азнаямленне гледачоў з шэдэўрамі “залатога веку” кіно. Як паведаміла навуковы супрацоўнік музея Таццяна Коктыш, у маі прапануецца рэтраспектыва “Фільмы— юбіляры 2007 года”.

11 мая пройдзе паказ фільма Фрыдрыха Вільгельма Мурнау “Узыход сонца” (ЗША, 1927 год), удастоенага прэміі “Оскар” (1928) за аператарскую працу.

16 мая можна будзе ўбачыць фільм “Паравоз ”Генерал" (ЗША, 1927 года) Бастэра Кітана, 18 мая — стужку “Кастрычнік” (“Дзесяць дзён, якія ўзрушылі свет”; СССР, 1927 год) Сяргея Эйзенштэйна. На 23 мая запланаваны паказ фільма “Твар са шрамам” (ЗША, 1932 год) Говарда Хукса, на 25 мая — карціны “Вялікая ілюзія” (Францыя, 1937 год) Жана Рэнуара, на 30 мая— стужкі “Вясковая настаўніца” (СССР, 1947 год) Марка Данскога.

Таццяна ДАРАШЧОНАК.

Убачыць Няву? Без праблем

Авіякампанія “Белавія” адкрывае рэгулярныя зносіны паміж Мінскам і Санкт-Пецярбургам.

Як гаворыцца ў паведамленні кампаніі, пачынаючы з 21 мая палёты па маршруце Мінск—Санкт-Пецярбург—Мінск будуць ажыццяўляцца на камфартабельным самалёце CRJ-100 невялікай умяшчальнасці. Працягласць палёту складзе 1 гадзіну 40 хвілін.

Рэйсы будуць выконвацца па панядзелках, серадах і пятніцах. Вылет з Мінска ў 6.50, прыбыццё ў Санкт-Пецярбург — у 9.30 па мясцовым часе (зваротны вылет з Санкт-Пецярбурга — 10.20 па мясцовым часе, прыбыццё ў Мінск — 10.55). Кошт білета ў адзін бок складзе 110 долараў, туды і назад — ад 160 долараў.

Ул.інф.

ШОУ-БИЗНЕС

Внимание, «Таиланд»

19 мая в Бобруйске состоится первый полноценный живой концерт проекта “ТАИЛАНД”.

Группа впервые выйдет на сцену в полном составе и отыграет сет из шести композиций. Со сцены Областного театра им. Д.Марцинкевича, в котором и состоится выступление, поклонники коллектива услышат как ставшие популярными треки “Книга Перемен”, “Табу”, так и несколько совершенно новых композиций.

Для проекта “ТАИЛАНД” бобруйское выступление станет первым полноценным живым концертом. Вместе с лидером группы Андреем Дерьковым на сцену выйдут Павел Третяк (гитара), Александр Мышкевич (бас) и Николай Беланович (барабаны). Специально для этого выступления музыканты проекта “ТАИЛАНД” отрепетировали живую программу, которая по звучанию будет отличаться от привычного по максисинглу звучания коллектива. *“Все песни, которые мы представим на концерте, будут исполнены в гитарном ключе, в них не будет никаких клавиш,* — рассказывает лидер группы ”ТАИЛАНД" Андрей Дерьков. — *Мы хотим, чтобы они классно, плотно прозвучали. Поэтому на этом концерте мы в первую очередь будем делать акцент на качество композиций, а не на их количество". Кстати, буквально на днях была сочинена новая, совершенно “сумасшедшая” песня, которая называется “Супер-пупер лохотрон”. “В ней я выразил свое мнение по поводу всех этих идиотских лотерей, которые сейчас идут на телевидении. Это очень смешная, ироничная, даже саркастичная песня*, — говорит Андрей Дерьков. — *Ее мы также хотим исполнить на концерте в Бобруйске 19 мая”.*

Игорь МОРОЗОВ.

НЕЗВЫЧАЙНА

Плямы на Сонцы

2 мая ў небе над Мінскам тварылася нешта неверагоднае. Каля Сонца назіраліся незвычайныя кругі і дугі, а таксама промні, вельмі падобныя на вясёлку. Мінчане губляліся ў здагадках. Што ж за з’ява такая?

Некаторыя прыходзілі да высновы, што гэта нейкая новая форма сонечнага зацьмення. Але гэта не зусім так. Як расказалі спецыялісты ў галіне астраноміі, гэта даволі рэдкая з’ява, якая называецца гало. Гало ў перакладзе з грэчаскай мовы азначае круг, або дыск. У астраноміі гало апісваюць так: вакол Сонца фарміруюцца светлыя кругі, слупы ці плямы вакол альбо каля дыскаў Сонца і Месяца. Гэтая з’ява выклікаецца пераламленнем і адлюстраваннем святла ледзянымі крышталікамі, якія знаходзяцца ў атмасферы. У старадаўніх часы гало, як і іншым астранамічным з’явам, надавалі містычнае значэнне. Гэтая з’ява лічылася дурным знакам.

Антон ВІТАЛЬЕЎ.

ЧУЛІ?

Сад бесперапыннага цвіцення

Для экскурсійнага наведвання Брэсцкі дзяржаўны універсітэт імя. А.Пушкіна адкрыў свой сад бесперапыннага цвіцення.

Як расказала начальнік міжфакультэцкага Цэнтра экалогіі і прыродазнаўства БрДУ Вольга Верамчук, сад быў закладзены ў 2003 годзе і з’яўляецца вучэбна-метадычнай базай для вывучэння разнастайнасці флоры і адметнасцяў акліматызацыі ў беларускіх умовах раслін з іншых шырот. У цэнтры горада на плошчы каля гектара высаджана 88 відаў дрэў, кустоў і больш за 100 відаў шматгадовых і аднагадовых травяністых раслін. Сярод іх шмат рарытэтаў для беларускай прыроды, што дазваляе “вандраваць” па ўсім зямным шары. Прычым расліны пасаджаны такім чынам, што сад бесперапынна цвіце з ранняй вясны да глыбокай восені.

Ларыса ШЫГАНАВА.

СКАЖЫ, ВІТАЛЬ...

Права на маёмасць для грамадзян іншых краін

Ці маюць права асобы без грамадзянства, якія маюць від на жыхарства і пастаянную прапіску ў Беларусі, магчымасць на набыццё ў прыватную ўласнасць жылля альбо лецішчаў?

Сяргей ПРАКОПЧЫК, Віцебск.

— Іншаземныя грамадзяне і асобы без грамадзянства, якія пастаянна пражываюць на тэрыторыі Рэспублікі Беларусь, і якія на законных падставах займаюцца працоўнай, гаспадарчай ці іншай дзейнасцю, маюць права набываць кватэры (дамы) па дагаворах куплі-продажу ў любых населеных пунктах нашай краіны. Дарэчы, гэтае ж права, у адпаведнасці з міжнароднымі дагаворамі, замацавана таксама за іншаземцамі і асобамі без грамадзянства, якія не пражываюць на тэрыторыі Беларусі.

Сабака бывае кусачым...

Каля ўваходу на раённы рынак мяне ўкусіў сабака. За свае грошы я была вымушана рабіць прышчэпкі. Хто мне можа кампенсаваць гэтыя непрадугледжаныя растраты?

Ірына КУПЦОВА, Мядзельскі раён.

— Калі гэта адбылося на тэрыторыі рынку, то за бяспечнасць наведвальнікаў усю адказнасць нясе адміністрацыя рынку. Бо менавіта на адміністрацыі ляжыць адказнасць за адлоў бадзяжных жывёл. Да адміністрацыі вы і павінны звярнуцца з просьбай аб кампенсацыі грашовага ўрону. Праўда, на руках вы павінны мець дакументы, якія пацвярджаюць, што вы рабілі прышчэпкі за ўласныя грошы. У выпадку, калі адміністрацыя рынку не пойдзе вам насустрач, вы маеце поўнае права звярнуцца ў суд.

Як захоча банк...

Падкажыце, калі ласка, як можна ў “Беларусбанку” атрымаць крэдыт на пакупку жылля, у выпадку, калі ўласнікам гэтага жылля з’яўляецца блізкі сваяк?

Дзмітрый ШАРКАВЕЦ, Мінск.

— “Беларусбанк” крэдытуе здзелкі куплі-продажу жылля паміж сваякамі толькі ў выключна абгрунтаваных выпадках. І пасля дэталёвага вывучэння законнасці здзелак.

У адпаведнасці з Банкаўскім кодэксам, банкі самастойна вырашаюць падобныя пытанні, таму для дэталёвай кансультацыі вам неабходна звярнуцца ў філіял “Беларусбанка” па месцы прапіскі.

У газеце памылка. Што рабіць?

У адным з друкаваных СМІ памылкова і не мною быў пазначаны мой хатні тэлефон. Ад званкоў па аб’яве, якую я не давала, проста стамілася. Падкажыце, калі ласка, куды можна паскардзіцца?

Алена ПРАКАПЮК, Гродна.

— Першы крок, які вы павінны зрабіць — гэта высветліць, хто стаў ініцыятарам размяшчэння такой рэкламы і хто вінаваты ў недакладнасці. Потым з пісьмовай заявай вам неабходна звярнуцца да выдаўца. У заяве вы павінны папрасіць выдаўца абвергнуць звесткі, якія не адпавядаюць рэчаіснасці. Таксама з дапамогай Таварыства па абароне правоў спажыўцоў ці адпаведнага аддзела мясцовай адміністрацыі вы маеце права патрабаваць кампенсавання маральнай шкоды, паколькі ў апісаным вамі выпадку было парушана права на недатыкальнасць асабістага жыцця.

Завяшчанне — ваша воля

Сваю кватэру я завяшчала дачцэ сваёй пляменніцы. Але са сваякоў у мяне ёсць яшчэ два пляменнікі. Скажыце, ці маюць яны права прэтэндаваць на частку майго жылля?

Зінаіда БЯЛОВА, Мінск.

— Завяшчаннем прызнаецца волевыяўленне грамадзяніна па распараджэнні маёмасцю, якая яму належыць. Завяшчанне ўступае ў сілу пасля смерці грамадзяніна. У адрозненне ад наследавання па законе, па завяшчанні грамадзянін мае права без тлумачэння прычын завяшчаць сваю маёмасць альбо частку яго аднаму ці некалькім асобам, як тым, якія ўваходзяць у кола наследнікаў па законе, так і зусім чужым.

Такім чынам, пры наследаванні па завяшчанні назначэнне наследнікаў і парадак размеркавання маёмасці паміж імі залежыць выключна ад волі грамадзяніна. Іншымі словамі — ад вашай асабістай волі. Таму заяўляць прэтэнзіі на кватэру ў вашых пляменнікаў не будзе ніякіх законных падстаў.

Свае пытанні ў рубрыку дасылайце на адрас: 220030, Мінск, вул.Энгельса 34-А, рэдакцыя газеты “Народная воля” з паметкай “Скажы, Віталь”.

Вядучы рубрыкі Віталь ГАРБУЗАЎ.

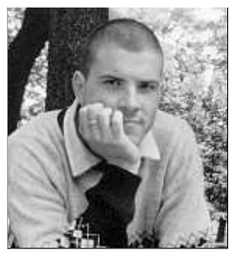

ПАДПОЛЛЕ

«Свабодны тэатр» вылучаны на прэстыжную ўзнагароду

Беларускі “Свабодны тэатр” вылучаны на атрыманне прэстыжнай тэатральнай узнагароды — “Прэміі Еўропы”. Намінанты на атрыманне прэміі былі прадстаўлены падчас штогадовага ўручэння еўрапейскіх тэатральных узнагарод, якое прайшло ў канцы красавіка ў Салоніках (Грэцыя).

Уключыць беларускі тэатр у спіс намінантаў рэкамендавалі драматург Гаральд Пінтэр, былы чэшскі прэзідэнт, уладальнік прэміі 2002 года Вацлаў Гавел, прэзідэнт Еўрапейскай тэатральнай канвенцыі Жан-Клод Беруці і драматург Том Стопард. “Свабодны тэатр” быў створаны прыблізна два гады таму. За гэты час калектыў паставіў сем спектакляў, узяў удзел у некалькіх міжнародных тэатральных фестывалях. Хаця спектаклі паказваюцца падпольна, калектыў не мае ні ўласнай сцэны, ні памяшкання для рэпетыцый, ні фінансавання.

Дарэчы, сёлета прэміі былі ўдастоены канадскі рэжысёр Рабер Лепаж і нямецкі рэжысёр Петэр Цадэк, у намінацыі “Новая тэатральная рэальнасць” — латышскі рэжысёр Алвіс Херманіс і сербскі драматург Біляна Срблянавіч.

Таццяна ДАРАШЧОНАК.

Суперклей для костей

Британским ученым удалось добиться крупного успеха благодаря стволовым клеткам. Они сумели срастить у пациентов сложные переломы костей.

Как сообщают информагентства, стволовые клетки брались из костного мозга самих пострадавших. Их выращивали в лаборатории, а затем накладывали на обе стороны сломанных костей ног.

В результате трое пациентов, которые проходили курс лечения в одном из госпиталей Лондона, могут ходить и им даже не требуются костыли. Как отмечают врачи, травмированные кости при таком методе лечения полностью срастаются, так как стволовые клетки действуют подобно “биологическому клею”.

ГАЗЕТА — ЧЫТАЧЫ

Пакуль улады не знялі блакаду, зрабіце, калі ласка, перадаплату за будучыя нумары «Народнай волі»

Шаноўныя чытачы!

На жаль, і сённяшні нумар газеты мы вымушаны былі друкаваць у Смаленску, распаўсюджваем, як і раней, уласнымі сіламі.

Ці ёсць спадзяванні на перамовы з уладамі? Сёння на гэтае пытанне адназначна адказаць не можам. А таму пакуль давайце дзейнічаць так: хто не зрабіў **перадаплату** за майскія нумары — калі ласка, зрабіце гэта ў бліжэйшыя дні. З такой просьбай рэдакцыя звяртаецца і да тых, хто запазычыўся, г.зн. у красавіку атрымліваў газету авансам. Шкада, але, калі Вы не пад-трымаеце “Народную волю”, нам, паўтараем, давядзецца развітацца.

Для тых, хто ўпершыню хоча стаць нашым чытачом, патлумачым: аформіць **перадаплату** можна ў любы дзень. Як толькі нам стане вядома, што Вы заплацілі грошы, праз 2—3 дні атрымаеце свежыя нумары газеты. Таму хутчэй у любы філіял “Беларусбанка” альбо на пошту!

Заадно паўтараем нашу настойлівую просьбу: агітуйце за “Народную волю” блізкіх, суседзяў, сяброў па працы, вучобе.

А чаму б не аформіць **перадаплату** за будучыя нумары для таго, каго Вы збіраецеся віншаваць з днём народзінаў ці з нейкай іншай нагоды?

Ведаеце людзей, якія з задавальненнем чыталі б “Народную волю”, але, на жаль, у іх цяжкае фінансавае становішча? Калі ласка, дапамажыце ім аформіць **перадаплату**, ваша дабрачыннасць адгукнецца шчырай удзячнасцю ў сэрцах тых, каму Вы зрабілі дабро.

Каб аблегчыць вашы клопаты, і сёння друкуем узоры плацежкі і абаненцкай карткі.

Для тых, хто толькі-толькі вырашыў стаць чытачом “Народнай волі”, паведамляем: каб зрабіць **перадаплату** за нумары бягучага і наступных месяцаў (можна нават да канца паўгоддзя), **тэрмінова** наведайце любы філіял “Беларусбанка”, а там, дзе іх няма, — любое паштовае аддзяленне. Мінчане могуць аператыўна зрабіць **перадаплату** праз рэдакцыйны офіс (вул.Энгельса, 34а) альбо пазваніць па тэлефонах: 206-63-93 ці 206-68-71. Пасля званка да Вас прыйдуць нашыя валанцёры са свежымі нумарамі газеты і дапамогуць аформіць **перадаплату** за любы тэрмін.

Нагадваем: сума **перадаплаты** за месяц ранейшая — **9500** рублёў для індывідуальных чытачоў і **15.000** рублёў для арганізацый, прадпрыемстваў, устаноў, фірм (за тры месяцы адпаведна 28.500 і 45.000 рублёў). Банкаўскія рэквізіты “Народнай волі” такія:

УП “Народная воля”: р/р 3012006535014, ААТ “Пріорбанк”, ЦБП 113, код 749, УНН 100961759.

Вымушаны і на гэты раз звярнуць увагу на тое, што перасылаць у рэдакцыю трэба не толькі копію плацежнага дакумента, але і запоўненую **АБАНЕНЦКУЮ КАРТКУ,** узор якой друкуем і ў сённяшнім нумары. Зноў жа: запаўняйце выразна, пажадана друкаванымі літарамі. Разумеем: для Вас, шаноўныя чытачы, гэта дадатковыя цяжкасці. Але што зробіш: каб Вы своечасова атрымлівалі газету, мы вымушаны звяртацца з такой просьбай.

Вы — з «Народнай воляй», «Народная воля» — з Вамі!

0402280179

ИЗВЕЩЕНИЕ

ИЧУП «Народная воля»
получатель платежа
«Приорбанк» ОАО ЦБУ 113 г.Минск
наименование банка
Счет получателя 3012006535014 Лицевой счет код 749
УНН* 100961759
(фамилия, имя, отчество, адрес)

Вид платежа			Дата	Сумма
Предоплата за апрель, май, июнь 2007 г.				
(ненужное зачеркнуть)				
Плательщик			Пеня	
			Всего	

Кассир

ИЧУП «Народная воля»
получатель платежа
«Приорбанк» ОАО ЦБУ 113 г.Минск
наименование банка
Счет получателя 3012006535014 Лицевой счет код 749
УНН* 100961759
(фамилия, имя, отчество, адрес)

Вид платежа			Дата	Сумма
Предоплата за апрель, май, июнь 2007 г.				
(ненужное зачеркнуть)				
Плательщик			Пеня	
			Всего	

КВИТАНЦИЯ

Кассир М.П.

* Заполняется только при осуществлении операции по уплате налогов

Абонентская карточка

на номера газеты «Народная воля»
за апрель, май, июнь 2007 года
(ненужное зачеркнуть)

*Заполняется отчетливо **печатными буквами** и **обязательно** отправляется в редакцию с **копией платежного документа***

фамилия

имя **отч.**

индекс почтового отделения

область

район

название населенного пункта

город, городской поселок, поселок, деревня (нужное — подчеркнуть)

улица пр-т переулок *(нужное — подчеркнуть)*

дом *а,б,в,г* **корп.** **кв.**

(Примечание: в случае получения газеты через абонентский ящик обязательно укажите индекс и адрес почтового отделения)

Рознае

Дапамагу абуткам, адзеннем і інш.

Тэл. 8-029-757-71-41.

Адрас рэдакцыі:
220030, Мінск, вул.Энгельса, 34а.
Прыёмная: тэл./факс (017) 206-68-71.
Тэл./факс рэкламнага аддзела: 206-69-04, 206-69-06.
E-mail : nv@promedia.by
http://www.nv-online.info
Індэкс 63222

Заснавальнік і галоўны рэдактар Іосіф СЯРЭДЗІЧ

У сувязі з адсутнасцю магчымасці рэдакцыя матэрыялы не рэцэнзуе і не вяртае, права ўступлення ў перапіску пакідае за сабой. За інфармацыю, размешчаную ў рэкламных аб’явах, рэдакцыя не адказвае. Могуць друкавацца матэрыялы, у якіх пазіцыя аўтараў не падзяляецца газетай.
Пасведчанне аб рэгістрацыі перыядычнага выдання №246 ад 10 кастрычніка 1996 г. (пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі №224 ад 6 сакавіка 2000 г.).
Надрукавана ў ТАА “Типография Михайлова - С”, 214020, г.Смаленск, вул. Шаўчэнкі, 86. Па заказе ТАА “Типография Михайлова”, 214000, г.Смаленск, вул. Кастрычніцкай рэвалюцыі, д.38, кв.54. Падпісаны ў друк 9.05.2007 у 16.00. Аб’ём 4 друк. аркушы. Тыраж: 11 000 экз. Заказ №